

กลุ่มภราดาที่อบอุ่น

จำนวนผู้คนที่มากอาจทำให้ชีวิตภราดรภาพเป็นไปอย่างยากลำบากได้ จึงควรที่จะแบ่งกลุ่มภราดาภายในหมู่คณะออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งจะทำให้การช่วยเหลือกันฉันพี่น้องมีความหมายครบถ้วน และยังจะทำให้มีอาหารยังคงเป็นอากาศเปี่ยมเรียบง่าย เป็นช่วงเวลาแห่งความสดชื่นที่ให้อะไรวันเวลาแห่งชีวิตของเรา

"กลุ่มแบ่งปันความคิดเห็น" คือการแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆของบรรดาภราดา ซึ่งสมาชิกในกลุ่มไม่ได้มาจากบ้านเดียวกัน พลังของการรวมกลุ่มจะกระตุ้นให้เกิดการติดต่อสื่อสารและการมีส่วนร่วมของทุกคนเพื่อการสร้างสรรค์ร่วมกัน โดยมีต้องทำให้เป็นระบบระเบียบแบบแผน

ในบ้านแต่ละหลัง จะไม่มีการภวนาตามพิธีกรรม แต่ภราดาทุกคนจะมาอยู่รวมกันหมดเพื่อภวนาร่วมกัน เพื่อให้คำปรึกษาประจำวัน และในบางคืนจะมีพิธีกรรมภวนาพิเศษด้วย

การแบ่งสมาชิกของแต่ละบ้านจะกำหนดขึ้นใหม่อยู่เรื่อย ๆ

Hommes d'ouverture

La vocation œcuménique nous a, année après année, davantage ouverts à l'humain. Elle a suscité en nous un intérêt pour ceux qui nous étaient les plus lointains. Jamais, sans la passion de l'unité de l'Eglise, nous n'aurions découverts cette dimension d'amitié pour tant d'hommes à travers le monde.

Ceux qui viennent à nous attendent du pain. Si nous leur offrons des pierres à regarder⁹, nous aurons failli à notre vocation œcuménique. Ils cherchent des hommes qui rayonnent Dieu. Cela suppose une vie cachée en Dieu, pour que soit réanimée en nous la présence du Christ.

Préservant une vie profonde, évitant la dispersion fébrile, sachons rester en toutes occasions des hommes d'accueil et d'ouverture. La familiarité souhaitée par certains hôtes disqualifierait bien vite notre vocation et décevrait l'attente de l'hôte lui-même. Bénéfique ni aux uns ni aux autres, l'esprit de camaraderie jette un voile sur la vocation et la discrédite. Il entretient une illusion de communication.

Et quand, dans le voisinage d'une communauté, la présence de femmes¹⁰ – portées par l'offrande cachée d'une vie – vient souligner une complémentarité, voilà que l'accueil est rendu large et ample. Sans elles, il eût été impossible.

Signifier une gratuité

Petits foyers d'unité, les frères en mission sont porteurs du Christ par leur seule présence. Sans que nous sachions comment, Dieu assume et transfigure ce monde lent à croire par la simple présence de chrétiens.

En ce temps de l'histoire des hommes, il importe de signifier une gratuité et de ne jamais être captatifs au nom de la raison d'Eglise. Etre une présence plutôt qu'un instrument d'efficacité. Toute une missiologie en découle. Elle n'est pas encore écrite et nous demeurons à cet égard dans le temps de l'attente.

En mission, l'essentiel est de vivre la joie de la prière commune, et d'être ouverts fraternellement à ceux qui nous entourent. Là est notre raison d'être et tout le reste en découle.

Que les frères en mission se rappellent toujours que leur vie pauvre, privée de moyens efficaces, tonifie la communauté. Au-delà de connaissances souvent intellectuelles, cette présence nous donne de pressentir des sociétés qui, sinon, nous resteraient impénétrables.

Les fraternités vivent dans le provisoire. L'opportunité de chacune d'elles est périodiquement remise en question.

Si les frères en mission prenaient, sans en référer au prieur, des décisions concernant leur orientation, bien vite la communauté se réduirait à quelques conventicules. De même, comment un frère pourrait-il être d'une fraternité s'il suggérait à des frères de la rejoindre ?

L'accueil, la constance de la prière commune, la priorité de la vie fraternelle sur les ministères, l'échange en profondeur entre frères, tout cet ensemble dispose des hommes à être frères de tous.

Les retours périodiques à Taizé s'imposent, ils activent notre unanimité.

การเติมใจให้โดยไม่หวังผลตอบแทน

ภราดาที่ปฏิบัติงานอยู่ในครอบครัวเล็ก ๆ ที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน เพียงท่านอาศัยอยู่ที่นั่น ท่านก็เป็นผู้สื่อสารของพระคริสต์แล้ว เราไม่สามารถรู้ได้ว่าพระองค์ทรงทำอะไรที่จะรับภาระ และเปลี่ยนแปลงโลกที่ยอมรับความเชื่อต่าง ๆ ได้ยาก โดยอาศัยเพียงแค่การปรากฏอยู่ของกลุ่มคริสตชนเท่านั้น

ในยุคสมัยแห่งมนุษยชาตินี้ จำเป็นต้องแสดงออกถึงการให้เปล่า มนุษย์ต้องไม่ใช่อะไรอย่างเดียวโดยอ้างเหตุผลของพระศาสนจักร เราต้องเป็นการดำรงอยู่มากกว่าจะเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ธรรมชาติวิทยาก็มาจากแนวคิดนี้ แต่ยังไม่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร และเราก็อยู่ในห้วงเวลาแห่งการมุ่งหมายคอยเรื่องนี้

ในพันธกิจ สาระสำคัญคือการดำรงชีพด้วยความชื่นชมยินดีในการภาวนาร่วมกัน และเป็นผู้ที่เปิดกว้างขึ้นพี่น้องต่อผู้ที่อยู่รอบข้างเรา ซึ่งนั่นคือเหตุผลของการดำรงอยู่และเรื่องอื่น ๆ ก็อิงหลักการเดียวกัน

ขอให้ภราดาที่ทำงานแพร่ธรรมตระหนักอยู่เสมอว่าชีวิตยากจนของเขาที่ขาดเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพนั้น จะทำให้ชีวิตหมู่คณะแข็งแกร่ง นอกเหนือไปจากความรอบรู้ในทางภูมิปัญญาแล้ว การดำรงอยู่นี้ทำให้เราสัมผัสสังคมต่าง ๆ ได้ ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะเข้าถึงสังคมนั้นได้

การมารวมตัวกันเพื่อแพร่ธรรมไม่ได้มีลักษณะถาวร โอกาสที่จะมารวมตัวกันในแต่ละครั้งก็ต้องมีการคิดทบทวนเป็นคราว ๆ ไป

ถ้าหากภราดาที่ทำงานแพร่ธรรมได้ตัดสินใจแนวทางเรื่องต่าง ๆ เอง โดยไม่ได้ปรึกษากับอธิการ ในไม่ช้าหมู่คณะก็จะแตกแยกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีมุมมองจำกัด ในลักษณะเดียวกัน ภราดาจะมีภราดาภาพได้อย่างไร หากเขาต้องแนะนำภราดาอื่น ๆ ให้เข้ามาอยู่กับเขา

การต้อนรับ ความมั่นคงในการสวดภาวนาร่วมกัน การให้ความสำคัญกับชีวิตหมู่คณะมากกว่าหน้าที่การงาน การแลกเปลี่ยนอย่างลึกซึ้งระหว่างภราดา ทุกสิ่งที่ยอมรับกันอยู่นี้โน้มนำให้ภราดาเป็นพี่น้องกับทุกคน การกลับมาที่เทเซเป็นครั้งคราว เป็นสิ่งที่ต้องกระทำ เพราะจะช่วยกระตุ้นความเป็นหนึ่งเดียวของพวกเขาให้ดำรงอยู่อย่างมีชีวิตชีวาต่อไปได้

ATTENDRE L'EVENEMENT DE DIEU

เผ้าคอยเหตุการณ์สำคัญจากพระเป็นเจ้า

Attente et provisoire

Le chrétien se situe dans le temps de l'attente, attente de Dieu, de sa justice, de l'événement qui vient de lui. Pour qui n'attend plus, pour qui s'installe au dedans de soi-même, dans ses privilèges ou dans son bon droit, toute une dimension de foi se rétrécit. Comment alors passer d'un provisoire à un autre provisoire ?

A Taizé, ce qui nous particularise, un jour peut-être devra disparaître. Notre liturgie stimule une unanimité de foi et soutient une forte espérance, elle nous donne de vivre, comme au soir d'Emmaüs, en présence de Celui que nos yeux ne savent voir¹¹. Et pourtant, n'est-elle pas une donnée provisoire, appelée à disparaître au jour de l'unité visible ?

Qui vit dans le provisoire voit sa marche vers l'unité réactivée. La menace par excellence serait de nous suffire à nous-mêmes, de refermer la boucle sur un trésor découvert et d'instituer alors, pour des siècles, des structures qui, une fois dépassées, deviennent facteurs d'isolement et non de communication. Pour les faire perdurer, toutes les forces sont captées.

Dans l'histoire des chrétiens, tant d'institutions, pour tenir à travers les temps, ont perdu le caractère provisoire de leur départ. Elles ne survivent que dans les repliements de barrières protectrices. Les horizons se rétrécissent à des dimensions locales. La vague œcuménique apparaît comme une menace d'insécurité.

Y a-t-il réconciliation sans renoncements réciproques ? Au jour de l'unité visible, il faudra bien alors mourir à une partie de nous-même. Si le grain ne meurt...¹²

ชีวิตปัจจุบันกับความหวังในชีวิตหน้า

คริสตชนอยู่ในยุคสมัยแห่งการรอคอย เผชิญความหวังในพระเจ้า รอคอยความยุติธรรมจากพระองค์ เผชิญเหตุการณ์สำคัญจากพระองค์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่มีความหวังนี้อีกแล้ว สำหรับผู้ที่ตั้งความหวังในตัวเอง ในอภิสิทธิ์ของตน ในเหตุผลของตัวเอง มิติแห่งศรัทธาเชื่อถือทั้งหมดของเขาจะลดน้อยลง แล้วคริสตชนจะผ่านชีวิตปัจจุบันไปสู่ความหวังในชีวิตหน้าอย่างไร

ที่ทะเลซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของเราคงจะต้องสูญไปในสักวันหนึ่ง พิธีกรรมของเราส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวกันในความเชื่อ และคำจูนความหวังอันทรงพลัง แต่พิธีกรรมก็ทำให้เราดำเนินชีวิต เหมือนคำคืนหนึ่งที่เอมมาอูล ที่พระคริสต์ทรงประจักษ์มา ทว่าสายตาของเรามองไม่เห็นพระองค์" อย่างไรก็ตามพิธีกรรมก็เป็นสิ่งที่กระทำเฉพาะกาลมิใช่หรือ และจะสูญหายไปเมื่อวันที่เป็นหนึ่งเดียวกันนั้นปรากฏเด่นชัด

ผู้ที่รู้ว่าตนดำเนินชีวิตเพียงแค່ผ่านทางจะมองเห็นการเดินทางของตนไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวที่ตื่นตัวอยู่ อุปสรรคที่ร้ายแรงที่สุดน่าจะเป็นการที่เรามีความพอใจในตนเอง แล้วปิดหีบมหาสมบัติที่ได้พบนั้นลง และจากนั้นใช้เวลาหลายศตวรรษเพื่อจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ และเมื่อองค์กรเหล่านั้นไม่ได้รับความนิยมนแล้ว แทนที่จะปรับตัวให้เชื่อมต่อการสื่อสาร กลับกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการแตกแยก และหากต้องการให้องค์กรเหล่านั้นดำรงอยู่ต่อไป จักต้องใช้พลังความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่รักษาไว้

ในประวัติศาสตร์พระศาสนจักร มีสถาบันจำนวนมากที่ลืมนึกว่าเป้าหมายของสถาบันช่วงก่อตั้งนั้นเป็นชั่วคราว เพื่อจะก้าวผ่านกาลเวลาไปได้ และเพื่อสถาบันเหล่านี้จะคงอยู่ได้ก็ต้องสร้างกำแพงปกป้องตนเอง ต้องลดขอบข่ายการทำงานที่กว้างไกลให้เหลือเพียงระดับท้องถิ่น กระแสคริสต์ลัทธิที่แผ่กว้างจึงปรากฏขึ้นเสมือนเป็นการคุกคามต่อความมั่นคงปลอดภัยของสถาบัน

การสมานฉันท์จะเกิดขึ้นได้ใหม่หากไม่มีการลดทอนของกันและกัน เมื่อวันที่เป็นหนึ่งเดียวกันเกิดขึ้นจริง ส่วนหนึ่งของตัวเราจำเป็นต้องสิ้นสุดลง หากเมล็ดพืชไม่ตายไป...¹²

Ce qui devra disparaître, ce sont bien sûr les particularismes de la famille, et non les données communes à tous. Pour les couples chrétiens comme pour nous, il y a fidélité et immuabilité de la vocation, en particulier dans les promesses et les engagements à vie. Eux ne sont pas remis en question : non seulement ils animent notre résolution à la suite du Christ, mais ils sont une constante référence en vue d'une marche commune.

Celui-là seul qui a le sens des continuités peut-être au bénéfice de la dynamique du provisoire. L'enthousiasme, conçu comme une ferveur, est une force positive, mais point suffisante. Elle s'épuise et s'évanouit si elle ne communique pas son élan à une autre force, plus souterraine et moins sensible, qui nous pousse à cheminer notre vie durant. Assurer la continuité est dispensable, car toute vie est entrecoupée de temps de monotonie, traversée de déserts arides. Le jeu des alternances est source rafraîchissante.

La persévérance, c'est la continuité du Christ qui traverse la grisaille de la vie. Elle est par excellence une ligne de force autour de laquelle s'édifie la vie du chrétien. Cette voie vers le Christ demeure la plus menacée.

แน่นอนว่าสิ่งที่จะต้องสูญเสียไปนั้นคือลักษณะเฉพาะของแต่ละองค์กร ไม่ใช่สิ่งที่ทุกองค์กรมีร่วมกัน ในคัมภีร์คริสตชนก็เช่นเดียวกับพวกเรา คือต้องมีความซื่อสัตย์และความไม่แปรเปลี่ยนในกระแสเรียก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำมั่นสัญญาและการผูกมัดตนตลอดชีวิต สิ่งเหล่านี้ยังมีอะไรต้องสงสัยอีก เพราะคำมั่นสัญญาและการผูกมัดตนตลอดชีวิตไม่เพียงแต่ช่วยให้เราตั้งมั่นในการดำเนินชีวิตตามอย่างพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่เรายึดมั่นอยู่เสมอเพื่อที่จะก้าวเดินไปร่วมกัน

บุคคลที่ตระหนักถึงความหมายของการต่อเนื่องเท่านั้นที่จะได้รับประโยชน์จากพลังของชีวิตปัจจุบัน ความกระตือรือร้นที่เกิดขึ้นดังศรัทธาอันแรงกล้า เป็นพลังด้านบวก แต่ก็ยังไม่พอเพียง พลังนี้จะอ่อนล้าลงและค่อย ๆ จางหายไป หากไม่ได้กระตุ้นต่อไปยังพลังภายในที่แน่นแฟ้นกว่าที่อยู่ลึกกลงไปและเห็นไม่ชัด ซึ่งเป็นตัวผลักดันเราให้ก้าวไปตลอดชีวิตของเรา การทำให้เกิดการต่อเนื่องนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะทุกชีวิตถูกคั่นด้วยช่วงเวลาที่ย่ำซากจำเจ และมีทะเลทรายที่แห้งแล้งพาดผ่าน การสลับสับเปลี่ยนจึงเป็นบ่อเกิดของความสดชื่นอีกครั้ง

ความพากเพียรอดทน คือการที่ในตัวเรามีพระคริสต์อยู่ด้วยตลอดอย่างสม่ำเสมอ ผู้ทรงช่วยให้เราข้ามผ่านความเบื่อหน่ายเศร้าหมองในชีวิตไปได้ ความพากเพียรอดทนเป็นหลักสำคัญที่จะสร้างสรรค์ชีวิตคริสตชนขึ้น แต่เส้นทางแห่งความพากเพียรอดทน ที่มุ่งไปสู่พระคริสต์สายนี้ยังคงเป็นเส้นทางที่ยากมากที่สุดที่จะทำได้

L'aujourd'hui de l'Evangile

S'il regarde aux lendemains, l'homme hypothèque le jour donné. Le passé et le devenir l'arrachent au présent. Il est un homme disloqué.

Il faut beaucoup de courage pour tenir debout et non pas courbés dans notre marche vers le Christ. Pour reprendre élan, vivre l'aujourd'hui de l'Evangile et, à chaque aube, cueillir le jour qui vient. La désespérance ne se lève que pour l'homme livré à la solitude avec lui-même.

A chaque âge correspond une nouveauté de joie. L'âge avancé se recrée dans un rajeunissement intérieur, animé par une ouverture aux pulsions du monde et de l'Eglise : le monde qui est aussi celui de Dieu ; et l'Eglise, cette rencontre dans le monde de tous ceux qui confessent le Christ Jésus.

Etre attentifs à ce par quoi nous sommes comblés. Chercher à découvrir, même aux moments les plus déchirés, ce qui illumine notre nuit. Joie des émerveillements face à chaque aurore de Dieu.

Aujourd'hui, de nouvelles structures se multiplient. Dans un souci d'efficacité, nous les élaborons, nous les construisons, nous oublions parfois qu'ensuite elles devront vivre. Or, seul vit ce qui est animé de l'intérieur.

Non qu'il faille professer une position rétrécie, croyant que moins visible est le signe, plus il est vrai, et que seuls des corpuscules, des ecclésioloies, de minuscules communautés sont capables de rayonner l'Evangile. Le grain de sénévé jeté en terre produit un arbre immense qui se répand à travers toute la terre²⁷, qui atteint une dimension universelle. Cet arbre, c'est l'Eglise.

คุณค่าของพระวรสารในวันนี้

หากมนุษย์มองไปยังวันแห่งอนาคต คนก็อาจมองข้ามสิ่งล้ำค่าของวันนี้ อดีตและอนาคตต่างกระชากมนุษย์ออกจากปัจจุบัน เขาจะกลายเป็นคนที่เลื่อนลอยไม่มีหลักยึดเหนี่ยว

เราจำเป็นต้องมีความกล้าหาญอย่างมากเพื่อที่จะยืนหยัดต่อไปไม่ใช้รับภาระจนแบกไม่ไหวในการก้าวเดินสู่พระคริสต์ เพื่อจะได้รับพลังกลับเข้ามาในตัวเอง เราจะต้องดำเนินชีวิตประจำวันตามแบบพระวรสาร และในแต่ละเช้าวันใหม่ จงเก็บเกี่ยววันที่มาถึง ความสิ้นหวังจะเกิดขึ้นเฉพาะกับมนุษย์ที่ปล่อยตัวเองไปกับความโดดเดี่ยวเท่านั้น

ชีวิตแต่ละวัยสอดคล้องกับความชื่นชมยินดีรูปแบบใหม่ วัยที่มากขึ้นเกิดจากภายในที่อ่อนเยาว์ขึ้น และทำให้มีชีวิตชีวาด้วยการเปิดกว้างสู่พลังขับเคลื่อนของโลกและของพระศาสนจักรโลกซึ่งเป็นโลกของพระเจ้าด้วย และพระศาสนจักรซึ่งเป็นที่พักพิงของทุกคนที่ยอมรับเชื่อในพระเยซูคริสต์ในโลก

เราต้องใส่ใจในสิ่งที่เติมเต็มตัวเรา ต้องแสวงหาสิ่งที่ส่องสว่างคืนมิดของเรา แม้ในเวลาที่ยืดยาวแสนสาหัส นั่นคือความชื่นชมยินดีในความมหัศจรรย์เมื่อประสบกับพระเจ้าในทุกเหตุการณ์

ปัจจุบันนี้มีโครงสร้างใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย ด้วยความกังวลถึงประสิทธิภาพ เราได้ร่างและสร้างโครงสร้างใหม่ ๆ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพจนบางครั้งลืมไปว่าโครงสร้างนั้นจะต้องมีชีวิต อันที่จริงสิ่งเดียวที่จะดำรงอยู่ได้คือ สิ่งที่มีชีวิตชีวาจากภายใน

แต่ก็มีใช้ว่า จะต้องยึดมั่นในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยมองว่ายิ่งสื่อความหมายแบบไม่โจ่งแจ้งเท่าไร ก็ยิ่งดูจริงมากขึ้นเท่านั้น และก็ไม่ใช่ว่าจะมีเพียงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือประมาณขนาดเล็กเท่านั้นที่จะสามารถเป็นพยานถึงพระวรสารได้ เมล็ดมัสตาร์ดที่ถูกหว่านลงดิน ได้เติบโตงอกงามเป็นต้นไม้ใหญ่ แผ่ขยายกิ่งก้าน ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก¹³ บรรลุถึงมิติแห่งความเป็นสากล ต้นไม้นี้คือพระศาสนจักร

Dans l'histoire, les chrétiens qui ont cru pouvoir se passer de structures visibles en ont reconstitué à leur insu. Aucun homme ne peut faire abstraction de l'institution. Notre propre corps n'en véhicule-t-il pas une avec lui : il s'exprime par un langage, il communique par des signes convenus, il se revêt et le vêtement manifeste une institution.

En ce temps où Dieu visite son peuple, quels sont alors les vêtements superflus que nous avons surajoutés les uns aux autres, au point d'alourdir notre démarche, quels sont les vêtements à rejeter ? Mais quel est aussi celui qui a fait ses preuves à travers les siècles et qui, lui, doit être conservé à tout prix, parce qu'il a toujours communiqué l'Evangile et donné de saisir la continuité du Christ, l'éternité de Dieu ?

A quoi bon perdre trop de forces à multiplier les structures. Suscitons plutôt, partout où nous sommes, des signes de la communauté fraternelle, des signes de paix, de joie, des signes de l'attente contemplative de Dieu. Ils toucheront l'homme appesanti par nos sociétés d'abondance.

L'esprit de pauvreté, le sens du provisoire, l'aujourd'hui de l'Evangile, sont indispensables à l'institution, pour que personne ne nous arrache à la fraîcheur d'Evangile.

ในประวัติศาสตร์ คริสตชนที่เชื่อว่าไม่ต้องมีโครงสร้างที่มองเห็นได้ กลับกลายเป็นผู้ที่เริ่มโครงสร้างขึ้นใหม่ โดยที่เขาเองไม่รู้ตัว ไม่มีมนุษย์ผู้ใดสามารถอยู่ได้โดยปราศจากองค์กรร่างกายของเรามีได้เป็นตัวสื่อความเป็นองค์กรหรือ กล่าวคือร่างกายแสดงออกทางภาษาดิตต่อสื่อสารด้วยสัญลักษณ์ที่ตกลงกัน แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่บ่งบอกได้ว่าอยู่ในองค์กรใด

ในเวลาที่เราจะเสด็จมาเยี่ยมประชากรของพระองค์ อะไรคือเครื่องปกปิดภายนอกที่เราใส่เพิ่มให้กันและกันมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น จนกระทั่งทำให้เราเดินเหินไม่คล่องตัว เราต้องละทิ้งเครื่องห่อหุ้มอะไรไปบ้าง ในขณะที่เดียวกันมีภาพภายนอกที่จำเป็นอะไรบางอย่างที่ผ่านการพิสูจน์มาหลายศตวรรษแล้ว และจำเป็นต้องรักษาไว้ให้ได้ทุกวิถีทาง เพราะเป็นสิ่งที่สื่อสารถึงพระวรสารอยู่เสมอ และทำให้เข้าใจถึงการดำรงอยู่เสมอไปของพระคริสต์ และนิรันดร์ภาพของพระเจ้า

ดังนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรที่จะต้องสูญเสียพลังมากเกินไปในการทวิโครงสร้างต่าง ๆ มากมาย ในทุกหนแห่งที่เราอยู่ เราต้องทำให้เกิดเครื่องหมายแห่งภราดรภาพของกลุ่มคน เครื่องหมายแห่งสันติภาพ ความชื่นชมยินดี และเครื่องหมายแห่งการเฝ้าคอยที่พิศเพ่งพระเจ้า เครื่องหมายเหล่านี้จะสัมพันธ์กับมนุษย์ที่สังคมอันสมบูรณ์พูนสุขของเราด้วงไว้

จิตใจที่ยากจนตามแบบพระวรสาร ความหมายของชีวิตปัจจุบัน คุณค่าของพระวรสารในวันนี้ ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นต่อองค์กร เพื่อมิให้ใครมาดึงเราไปจากชีวิตที่สดชื่นแท้จริงจากพระวรสารได้

Dialogue avec Dieu

Le dialogue avec le Christ connaît des alternances : la prière ne serait-elle pas de se tenir simplement devant lui, avec ou sans dialogue ?

Il en est aujourd'hui qui vivent comme au jour du samedi saint, dans un sentiment subjectif d'absence de Dieu, face au silence de Dieu, comme s'il était mort. Leur existence se passe sans qu'ils se sachent aimés, ni de Dieu ni des hommes, si intime est la réciprocité de l'un à l'autre. L'un des plus purifiés par l'épreuve n'écrivait-il pas au soir de sa vie : « Je ne sais pas si Dieu m'aime et je ne sais pas si je l'aime »¹⁴.

Pourtant, même sans dialogue, Lui regarde et toujours nous considère. Il nous engage à ne pas faire l'économie de la foi, à avancer sans la vue, joyeux de croire sans avoir vu, et cela pour les hommes, parmi les hommes.

Serions-nous au temps des veilles de Pâques, dans l'attente d'un passage nouveau pour l'Eglise --- Pâques signifie passage ? De même qu'au samedi saint, le Christ est descendu jusqu'aux régions inférieures de la terre¹⁵, à nous de mettre à profit ce temps de repos pour le laisser descendre dans les profondeurs de nous-mêmes.

Au travers des événements comme à travers chaque épreuve, il creuse en nous pour atteindre davantage les profondeurs, Celui que seul peut détruire les racines d'amertume et permettre qu'un jour nos comportements soient neufs.

การสนทนากับพระเจ้า

การสนทนากับพระคริสต์มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบไปมา การภาวนาเป็นการตั้งตนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างเรียบง่ายธรรมดา อาจจะมีการสนทนากับพระองค์หรือไม่มีคำพูดใด ๆ ก็ได้มิใช่หรือ

ในทุกวันนี้ มีบางคนที่ยำเริญชีวิตเหมือนในวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ คือมีความรู้ดีว่าพระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ มีแต่ความเจ็บ รวากับว่าพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ชีวิตของเขาผ่านไปโดยไม่รู้เลยว่าตนเป็นที่รักของพระเจ้าและของเพื่อนมนุษย์ แต่ความลัษณณ์ของมนุษย์กับพระเจ้านี้แน่นแฟ้นมาก บุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ่มากที่สุดคนหนึ่งได้บันทึกไว้ในบันปลายชีวิตของเขาว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงรักข้าพเจ้าหรือไม่และข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าข้าพเจ้ารักพระองค์หรือไม่"¹⁴

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้ตรัสกับเรา พระองค์ก็ทอดพระเนตรและให้เกียรติเราอยู่เสมอ พระองค์ขอร้องไม่ให้เราละทิ้งความเชื่อ และให้ก้าวไปข้างหน้าโดยที่มองไม่เห็นอะไร ด้วยความสุจริตที่เชื่อแม้ไม่เห็น เพื่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน และในท่ามกลางเพื่อนมนุษย์

หรือว่าเราจะอยู่ในช่วงคืนก่อนบัลลังก์ที่รอคอยการข้ามผ่านใหม่ของพระศาสนจักร --- บัลลังก์หมายถึงการผ่านไซไซใหม่ เหมือนกับในวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระคริสต์ได้เสด็จลงไปถึงดินแดนใต้บาดาล¹⁵ เราเองก็ควรจะใช้เวลาพักผ่อนช่วงนี้เพื่อที่จะให้พระองค์เสด็จสู่เบื้องลึกในตัวตนของเรา

พระองค์ทรงอาศัยเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นเสมือนบททดสอบแต่ละบท เพื่อจะทรงเข้าถึงตัวตนของเราได้มากขึ้น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทำลายรากเหง้าแห่งความขมขื่นทั้งหลาย และจะทำให้เราเปลี่ยนความประพฤติใหม่ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า

« Il y a en l'homme quelque chose de plus intime par quoi il dépasse le monde des choses et de l'organisation sociale. C'est cette profondeur qu'il retrouve quand il rentre en lui-même. C'est là que Dieu l'attend, lui qui scrute les cœurs. C'est là que, sous le regard de Dieu, se joue son propre sort : alors, il n'est pas le jouet d'un monde imaginaire (...), mais il atteint le tréfonds même de la réalité. A tel point qu'il ne servirait à rien à l'homme de soumettre l'univers, s'il venait à se perdre lui-même »¹⁶.

Laisser descendre le Christ jusqu'aux profondeurs de nous-mêmes, dans ces régions de notre personne qui ne sont pas encore habitées et qui se refusent ou qui sont dans l'impossibilité d'adhérer au Christ. Il pénétrera les régions de l'intelligence et celles du cœur, il atteindra notre chair jusqu'aux entrailles, en sorte que, nous aussi, nous ayons un jour des entrailles de miséricorde¹⁷.

Jusqu'à notre souffle ultime demeureront en nous des zones d'incrédulité dont la découverte parfois nous étonne. Le temps des larmes qui humanisent n'est point passé. Mais, pas d'émotions inutiles. Le temps est trop court et aussi trop chargé d'un potentiel de rencontres pour nous livrer au subjectivisme des émotions.

Personne ne peut dire « je crois », sans ajouter aussitôt « viens en aide à mon incrédulité »¹⁸. Mais, peu à peu, les zones réfractaires, les terres desséchées mais toujours assoiffées, s'éclaireront, s'illumineront par la certitude d'une présence, celle du Ressuscité.

Nous tenir devant Dieu ne dépasse pas notre mesure humaine. La présence objective de Dieu n'est pas liée à la sensibilité. Il est là aux temps où la ferveur se dissipe et où s'évanouit en nous la résonance sensible du Christ.

Confirmés encore, et toujours à nouveau confirmés par l'amitié de Dieu, par sa bienveillance, vient le moment où domine en nous la certitude d'une présence.

"ในตัวมนุษย์มีบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่า ซึ่งทำให้เรามองข้ามโลกของวัตถุและการจัดการทางสังคม เราจะค้นพบความลึกซึ้งนี้ เมื่อเรากลับเข้าสู่ภายในตัวตนของเราเอง ที่นั่นพระเจ้าทรงรอคอยเราอยู่ พระองค์จะทรงตรวจสอบจิตใจมนุษย์อย่างถี่ถ้วน และสายตาของพระองค์จะทรงเพ่งมองการดำเนินไปของชะตากรรมของมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงมิใช่ของเล่นในโลกจินตนาการ แต่เป็นการเข้าถึงสิ่งลึกลับของความจริง จนสามารถกล่าวได้ว่า แม้มนุษย์จะได้ทั้งโลกมาครอบครอง ก็จะไม่ได้ประโยชน์ใด ๆ หากเขาต้องมาสูญเสียตนเองไป"¹⁶

จงปล่อยให้พระคริสต์เสด็จลงไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดในตัวเรา ในเบื้องลึกของตัวตนเราที่ยังว่างเปล่า ที่บอกปฏิเสธ หรือยังไม่อยู่ในความเป็นไปได้ที่จะติดสนิทกับพระคริสต์ พระองค์จะทรงเข้าไปอยู่ในส่วนที่เป็นปัญญาและในหัวใจของเรา พระองค์จะทรงครอบครองทั้งร่างกายและจิตใจส่วนลึกทั้งหมดของเรา จนกระทั่งว่า ลึกวันหนึ่ง เราเองจะมีแก่นแท้ของความเมตตากรุณาอยู่ในตัวเรา¹⁷

ตราบนานหลายใจสุดท้าย ส่วนที่ขาดความเชื่อของเราจะยังคงดำรงอยู่ ซึ่งบางครั้งการค้นพบนี้ทำให้เราประหลาดใจ เวลาแห่งหยาดน้ำตาที่บ่งบอกความเป็นมนุษย์ยังไม่หมดสิ้นไป แต่ก็ไม่ใช่อารมณ์ความรู้สึกที่ไร้ประโยชน์ เวลานั้นสิ้นกันไปและเต็มไปด้วยพลังแห่งการพบปะกันที่อาจกระตุ้นให้เราตกอยู่ในสภาวะเจ้าอารมณ์ได้

ไม่ควรมีใครกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเชื่อ" โดยไม่เอ่ยเพิ่มทันทีว่า "โปรดมาช่วยข้าพเจ้าให้เชื่อพระองค์ด้วยเถิด"¹⁸ ภายในใจของเรามีส่วนที่กระด้างตึงเครียดที่แห้งแล้ง ซึ่งมีความกระหายพระเจ้าเสมอ แต่โดยอาศัยความมั่นใจในการประทับอยู่ของพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนชีพ พระองค์จะทรงจุดประกายและค่อยๆ ส่องสว่างในใจเราทีละเล็กละน้อย

การตั้งตนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ไม่เกินความสามารถของมนุษย์เรา การประทับอยู่จริงของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นกับความรู้สึกของเรา พระองค์ทรงประทับอยู่แม้ในเวลาที่เราสูญหายไป และในเวลาที่เราเสียสละของพระเจ้าที่เราารู้สึกได้ในตัวเราจนหายไป

และเมื่อเราได้รับการยืนยันใหม่และยืนยันอีกครั้งจากมิตรภาพของพระเจ้า จากความเมตตากรุณาของพระองค์แล้ว ก็จะถึงช่วงเวลาที่เราจะมีความมั่นใจชัดเจนในการดำรงอยู่ของพระองค์ในตัวเรา

Attendre ensemble

Ils sont forts les temps de prière commune auxquels nous nous sommes engagés devant Dieu. Cette prière ne nous appartient pas. Si le travail en menaçait la régularité, mieux vaudrait l'abandonner ou le réduire.

La tension du travail nous invite à rendre plus dense notre prière commune. L'homme d'aujourd'hui supporterait mal de l'augmenter en durée. L'intensification de la vie de prière, non pas tant en durée qu'en qualité, rend plus authentique le signe d'une communauté se tenant ensemble dans l'attente du Christ.

Pour pallier aux automatismes et pour soutenir une animation intérieure, les longs intervalles de silence aident le temps de prière à être un événement toujours neuf.

Si maladroite que soit parfois notre louange, il importe avant tout qu'elle demeure un lieu de pacification intérieure. Les remarques non constructives viennent atténuer paix et joie.

Parce que nous croyons à la rencontre de la prière commune, le frère arrivé en retard demande pardon à Dieu et à tous de troubler ce temps fort.

En ce qui concerne la communion fréquente, rappelons-nous les deux exemples du centurion¹⁹ : Seigneur n'entre pas dans ma maison ; et de Zachée²⁰ : Seigneur, entre dans ma maison. C'est par respect que l'un n'ose pas recevoir quotidiennement le Christ et c'est par respect aussi que l'autre n'ose s'abstenir de le recevoir, même un seul jour²¹.

Nous sortons d'une longue période où formulations, symboles et signes, dans la prière de l'Eglise, devenaient inaccessibles à beaucoup. La répétition de gestes ou de formules identiques à travers les siècles ne traduisait que pour un certain nombre la continuité de Dieu dans l'histoire des hommes.

การรอคอยด้วยกัน

ในเวลาที่เรากวณาร่วมกันเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เป็นเวลาที่มีพลังยิ่งนัก การกวณานี้ไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์ของเรา หากการงานมาคุกคามความสม่ำเสมอในการกวณาของเรา ก็ควรที่จะทิ้งงานนั้นเสียหรือลดงานลงจะดีกว่า

ความตึงเครียดในการทำงานยังทำให้เราต้องมากวณาร่วมกันให้มากขึ้น ผู้คนทุกวันนี้ทนไม่ค่อยได้ที่จะใช้เวลากวณามากขึ้น ความเข้มข้นของชีวิตกวณา ที่หมายถึงคุณภาพมากกว่าระยะเวลานั้น จะทำให้เครื่องหมายของหมู่คณะที่ยึดมั่นร่วมกันรอคอยพระคริสต์เป็นจริงมากขึ้น

เพื่อแก้ปัญหาการสวดที่ทำโดยอัตโนมัติ ความซ้ำซากจำเจ และเพื่อค้ำจุนความมีชีวิตชีวาภายใน การค้นช่วงกวณาด้วยความเจียนาน ๆ จะช่วยให้เวลาแห่งการกวณาเป็นวิธีการที่ใหม่อยู่เสมอ

แม้ว่าการสรรเสริญพระเจ้าของเราในบางครั้งจะไม่เหมาะสมเพียงใด สิ่งสำคัญอันดับแรกก็คือการสรรเสริญของเราจะดำรงอยู่ในสถานที่สงบภายใน ข้อสังเกตที่ไม่สร้างสรรค์ล้วนทำลายสันติสุขและความชื่นชมยินดีให้ลดน้อยลง

เพราะเราเชื่อในการชุมนุมกวณาส่วนรวมนี้เอง ภราดาที่มาช้าจะขออภัยโทษต่อพระเจ้าและต่อทุกคนที่ตนมาขัดจังหวะเวลาที่สำคัญนี้

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับศีลมหาสนิทบ่อย ๆ ให้เรารำลึกถึงตัวอย่างสองเรื่อง ได้แก่ นายร้อย¹⁹ ที่ได้กล่าวว่า พระเจ้าข้า พระองค์ไม่สมควรเสด็จมาในบ้านของข้าพระองค์ และของศีกเคียสคนเก็บภาษี²⁰ ที่กล่าวว่า ขอเชิญพระองค์เสด็จไปที่บ้านของข้าพระองค์เถิด ฝ่ายแรกไม่กล้ารับพระคริสต์เป็นประจำทุกวันเพราะความเคารพ และด้วยความเคารพเช่นกันที่อีกฝ่ายไม่กล้าหยุดรับพระคริสต์ แม้เพียงวันเดียว²¹

เราพ้นจากยุคสมัยอันยาวนานที่กฎเกณฑ์ สัญลักษณ์ และเครื่องหมายในการกวณาของพระศาสนจักร เป็นสิ่งที่คนจำนวนมากเข้าใจไม่ถึง การทำท่าทางซ้ำ ๆ หรือบทสวดที่เป็นสูตรเหมือนกันมานับหลายศตวรรษ มีความหมายถึงการดำเนินต่อไปของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์ก็เฉพาะสำหรับคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

Certes, il faut du courage pour sortir de structures mentales, bannir les paroles pieuses qui éloignent de la communication avec le Christ plus qu'elles n'y conduisent et qui retiennent le Christ captif dans des mots. La suggestion de faire table rase de tout pour approcher de Dieu peut être une réaction contre ce qui est absence de participation, langage stéréotypé.

Et pourtant, celui qui ne voit dans le comportement chrétien que sécurisation, mythe, aliénation, s'enferme dans des clichés et un système, lui qui croit s'en être affranchi.

Nous parvenons aujourd'hui à une aube nouvelle, mais elle laisse pressentir que la relation avec Dieu n'abolit pas le mystère, ces choses cachées aux sages et aux intelligents²². Au contraire : une ligne de démarcation subsiste, que personne ne peut franchir, et au-delà de laquelle demeure le mystère.

Dans la vie de prière, les gestes les plus commentés ne suffisent pas à briser les automatismes. La ferveur ne peut se nourrir de la seule explicitation. A vouloir tout expliciter, nous nous exposons à ne plus rien comprendre, tant il est vrai qu'à elle seule l'intelligence ne peut saisir le mystère du Christ. Pour le pénétrer, rien de plus authentique que des actes, des gestes, des signes humbles qui, dans la prière commune, rejoignent les profondeurs de nous-mêmes.

En toute femme et en tout homme sourd une révolte, celui qui perd le sens des choses de Dieu est tenté d'ironiser sur elles et d'en opérer une déformation caricaturale. Une force sous-jacente en lui se fait intense, pour bannir toute démarche d'humilité, pour retenir de ployer les genoux devant le mystère de Dieu et de l'Eglise.

แน่นอนว่าจำเป็นต้องมีพลังความกล้าหาญ ที่จะออกจากแนวคิดลำเอียงรูปของ โครงสร้างทางจิตใจ ต้องขับไล่ถ้อยคำศรัทธาที่จะทำให้เราห่างไกลจากการติดต่อสื่อสาร กับพระ คริสต์มากกว่าจะนำเราเข้าสู่พระคริสต์ และที่ยึดพระองค์ไว้ในถ้อยคำออกไป คำแนะนำที่เสนอให้ ล้มกระดาน ขจัดทุกสิ่งออกไปเพื่อใกล้ชิดสนิทกับพระเจ้า อาจจะเป็นปฏิกิริยาต่อต้านการไม่มี ส่วนร่วมและการทองบทสวดที่เป็นสูตรเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มองเห็นการปฏิบัติของคริสตชนว่าเป็นเพียงความมั่นคงปลอดภัย เป็นเทพตำนาน เป็นคนไม่เป็นตัวของตัวเอง ก็จะขังตัวเองอยู่ในแบบแผนเดิม ๆ และติดอยู่กับระบบ บุคคลเช่นนี้คิดว่าตัวเองหลุดพ้นแล้ว

ปัจจุบันเราเดินทางมาถึงรุ่งอรุณใหม่ ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าความสัมพันธ์กับพระ เจ้านั้น ไม่ได้ลบล้างความลึกกลับ สิ่งซ่อนเร้นที่ผู้มีปรีชาและผู้รอบรู้ไม่สามารถเข้าใจได้²² ให้หมดไป ในทางตรงกันข้าม เส้นแบ่งเขตซึ่งไม่มีใครสามารถข้ามผ่านไปได้ยังคงมีอยู่ และเหนือเส้นนั้นไปที่ ความลึกกลับยังคงดำรงอยู่

ในชีวิตการภาวนา การพยายามอธิบายถึงท่าทางต่าง ๆ ในการภาวนาให้มากที่สุดไม่ เพียงพอที่จะลบล้างการกระทำที่เป็นอัตโนมิติได้ ความศรัทธาแรงกล้าไม่สามารถหลอเล่ห์ด้วยการอธิบายเพียงอย่างเดียว ความพยายามที่จะอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างมากเกินไป ก็จะทำให้เรา ต้องเผชิญกับความไม่เข้าใจอะไรอีกเลย ดังความจริงที่ว่าปัญญาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถ เข้าใจรหัสธรรมของพระคริสต์ได้ เพื่อเข้าถึงรหัสธรรมของพระคริสต์ ไม่มีอะไรจริงแท้ไปกว่าการ กระทำ ท่าทาง เครื่องหมายที่สุภาพเรียบง่ายในการภาวนาสวนรวม สิ่งเหล่านี้จะเข้าถึงส่วนลึกใน ตัวตนของเรา

มีการขัดขืนเจียบๆอยู่ภายในตัวมนุษย์ทั้งชายและหญิง ผู้ที่สูญเสียความเข้าใจใน เรื่องของพระเจ้า ย่อมถูกล่อลวงให้เหน็บแนมเรื่องเหล่านี้และเปลี่ยนรูปแบบไปเป็นการล้อเลียน พลังที่ซ่อนอยู่ในตัวเขาเข้มแข็งขึ้น เพื่อขับไล่พฤติกรรมทุกอย่างที่อ่อนน้อมถ่อมตน และเพื่อมิให้ ตัวเขาต้องคู่เข่าลงต่อหน้าธรรมล้ำลึกของพระเจ้าและของพระศาสนจักร

L'entraînement commun

Le formalisme ! Y succombe celui pour lequel la création commune n'est plus promue par l'amour du Christ et du prochain. S'il est bon de vivre ensemble la prière aux mêmes heures, c'est par l'amour du Christ, non à cause d'une loi. Quand s'éteint cet amour, avec lui se dissipent les consentements. Alors tout engagement est subi.

S'attacher à L'entraînement commun dans les heures de sécheresse plus fidèlement encore qu'aux jours où la foi porte spontanément à la prière et se souvenir des exaucements, des heures pleines d'une présence. Pallier à l'accoutumance, c'est rester fidèle à la résolution prise et, par là même, pouvoir retrouver un jour la ferveur.

Aux heures de lassitude, se référer à l'engagement premier, gémissant de l'accomplir sans joie et sans amour. Et pour qui ne pourrait plus le vivre du tout, il resterait à s'abandonner au Christ, dans les déserts habités des silences de Dieu.

การฝึกปฏิบัติร่วมกัน

แบบแผนพิธีการ บุคคลที่ยอมจำนนต่อแบบแผนพิธีการ คือบุคคลที่ไม่เชื่อว่าการสร้างสรรค์ร่วมกันนั้น เป็นผลจากความรักต่อพระคริสต์ และต่อเพื่อนมนุษย์ หากเป็นเรื่องดีที่ได้ภาวนาร่วมกันในเวลาเดียวกัน ก็เพราะว่าเป็นความรักในพระคริสต์ มิใช่เป็นกฎเกณฑ์ เมื่อความรักในพระคริสต์หมดสิ้นลง ข้อตกลงทั้งหลายก็หายไปพร้อมกับความรักนี้ด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ คำสัญญาข้อผูกมัดทั้งหลายก็ย่อมได้รับผลกระทบด้วย

เราจะต้องยึดมั่นในการฝึกฝนสวดภาวนาร่วมกันอย่างซื่อสัตย์มากๆ ในเวลาที่แห้งแล้งยิ่งกว่าในวันเวลาที่ความศรัทธานำไปสู่การภาวนา และต้องระลึกถึงการประทานพรของพระเจ้าและวันเวลาที่รู้สึกถึงการประทับอยู่ของพระองค์ การจัดความเคยชินเป็นวิธีการช่วยให้ซื่อสัตย์ต่อความตั้งใจที่กำหนดไว้ และเมื่อเป็นดังนั้นเราจะสามารถพบความศรัทธาอีกครั้งในสักวันหนึ่ง

ในช่วงเวลาแห่งความเหนื่อยล้าเบื่อหน่าย เราจะต้องยึดถือคำมั่นสัญญาในการถวายตัวครั้งแรก โหยหาที่จะทำให้สำเร็จ แม้จะปราศจากความชื่นชมยินดีและความรัก และสำหรับผู้ที่ไม่สามารถดำเนินชีวิตแบบนี้ต่อไปได้ เขาจะต้องมอบตนเองแด่พระคริสต์ ในทะเลทรายที่มีแต่ความเงียบของพระเจ้า

Médiocrité ou sainteté

En ce temps de l'histoire des hommes où personne n'est protégé, où tout pénètre chaque homme à travers les images, les idées, les moyens de communication audio-visuels, l'option se fait plus précise entre médiocrité et sainteté. Les tièdes s'excluent d'eux-mêmes, ils sont inaptes à tenir debout, pour réanimer de l'intérieur le milieu humain où ils se trouvent.

Des profondeurs de la peine des hommes monte un appel. Dans notre vie quotidienne et dans notre travail, nous sommes des êtres ordinaires, l'extraordinaire demeure caché. Le monde a besoin d'êtres d'exception par l'attention de leur charité plus que par leurs qualités naturelles.

Chaque baptisé participe au « sacerdoce universel » et, à travers les dons reçus, exerce un service. Il y a dans l'Eglise de Dieu des trésors enfouis, une lumière mise sous le boisseau, des dons inemployés. L'Eglise de demain peut être soulevée par la découverte et la reconnaissance de ce qui était caché. Un talent mis en valeur n'en rapporte-t-il pas cent ?

Au dehors de la lumière du Christ, descendent les ombres. Cela est vrai pour tous. Mais, dans nos nuits, brille un luminaire. A nous d'y fixer nos regards, jusqu'à ce que l'aurore commence à poindre et que l'étoile du matin se lève dans nos cœurs²⁹. Nos profondeurs troubles, non habitées, incrédules, y seront transfigurées.

Une plante non tournée vers la lumière s'étiole. Il se condamne à une lente mort, celui qui se fixe aux ombres.

Plutôt que de se laisser arrêter par les impossibilités et les ombres, en soi-même et en tous, considérer chaque homme dans la lumière du Christ.

ความเสื่อมทรามหรือความศักดิ์สิทธิ์

ในยุคสมัยนี้ ไม่มีมนุษย์ผู้ใดปลอดภัย เป็นยุคสมัยที่ทุกสิ่งเข้าไปในตัวมนุษย์แต่ละคนผ่านทางภาพลักษณ์ต่าง ๆ ความคิดและวิธีการติดต่อสื่อสารทางเสียงและภาพ ทางเลือกระหว่างความเสื่อมทรามกับความศักดิ์สิทธิ์จึงเด่นชัดมากขึ้น พวกที่เฉยเมยขาดศรัทธาจะปลีกตัวออกไปเพราะไม่สามารถยืนหยัดเพื่อที่จะฟื้นฟูสังคมมนุษย์ซึ่งเขาอาศัยอยู่นั้นจากภายในตัวของพวกเขาเองได้

มีเสียงร่ำร้องผุดขึ้นจากส่วนลึกของความทุกข์ยากของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันและในการทำงานของเรา เราเป็นมนุษย์ธรรมดา ความพิเศษนั้นซ่อนเร้นอยู่ โลกต้องการมนุษย์ที่มีความพิเศษตรงที่มีความเอาใจใส่ต่อเมตตาธรรมมากยิ่งขึ้นกว่าคุณสมบัติตามธรรมชาติของพวกเขา

ผู้ได้รับศีลล้างบาปแต่ละคนมีส่วนร่วมใน "ความเป็นสงฆ์สากล" และเขาจะใช้ช่วยเหลือ ผ่านทางพรสวรรค์ต่าง ๆ ที่ได้รับ ในพระศาสนจักรของพระเจ้า มีทรัพย์สินสมบัติฝังซ่อนอยู่ เป็นแสงสว่างที่อยู่ได้ดัง เป็นพรสวรรค์ที่ไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ พระศาสนจักรในอนาคตอาจจะปรากฏขึ้นเมื่อมีการค้นพบและสิ่งที่ถูกซ่อนไว้ได้รับการยอมรับ พรสวรรค์ที่ทำให้เกิดประโยชน์ ย่อมก่อให้เกิดผลเป็นร้อยเท่ามิใช่หรือ

เงามืดจะปกคลุมเมื่อปราศจากแสงสว่างของพระคริสต์ นี่คือความจริงสำหรับทุกคน แต่ในคำคืนดีของเรา ตะเกียงได้ส่องสว่างขึ้น เราต้องเพ่งมอง ไปที่แสงนั้นจนกว่าแสงแรกแห่งรุ่งอรุณจะปรากฏขึ้น และดาวประจำรุ่งปรากฏขึ้นในจิตใจของเรา²³ ในส่วนลึกของเราที่หวั่นไหว ที่ว่างเปล่า ขาดความเชื่อมั่น จะได้รับการเปลี่ยนแปลงส่องสว่างขึ้น

พืชที่ไม่หันสู่แสงสว่างจะชืดเฉียวและกระแกร็น ผู้ที่ยึดติดอยู่กับเงามืด จะถูกพิพากษาให้ตายลงอย่างช้า ๆ

แทนที่จะปล่อยให้ตัวเองหยุดชะงักอันเนื่องมาจากความเป็นไปไม่ได้และเงามืด ในตัวเองและในมนุษย์ทุกคน ให้เราพิจารณาตัดสินแต่ละคนในความสว่างของพระคริสต์จะดีกว่า

Par une patiente élaboration, perceptible ou non, ce qui demeurait obscur, inquiétant même, est traversé par la transfiguration du Christ. Lui seul atteint l'inatteignable, ces volontés rebelles qui n'accomplissent pas ce qu'elles aiment, mais un mal qui leur est contraire.

ส่วนผู้ที่ตกอยู่ในความมืดมนมืด นำวิตกด้วยซ้ำ หากเขาหมั่นก่อร่างอย่างเพียรทน ไม่ว่าจะเป็นที่รับรู้หรือไม่ก็ตาม จะได้รับแสงสว่างจากการจำแลงพระกายของพระคริสต์ พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถบรรลุถึงสิ่งที่ไม่อาจบรรลุถึงได้ คือความตั้งใจอันเป็นกบฏ ที่ไม่กระทำในสิ่งที่ตัวเองชอบให้สำเร็จ แต่กลับไปทำสิ่งที่ยากยิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับความชอบของตนเอง

L'apaisante joie du pardon

Joie et paix sont une. La joie, à elle seule, ne serait qu'exaltation de soi-même. Sans la paix, sans la joie, dans l'Eglise, rien ne se transmet. Quand elles nous abandonnent, interrogeons-nous.

Prenant sa source dans l'attente contemplative de Dieu, notre joie intérieure transparait. Elle multiplie et rajeunit les égards réciproques, à leur tour, source d'une inaltérable joie. Aussi notre joie s'emplit, multipliée par le don qu'elle fait d'elle-même. Et tous ces gestes d'amitié ne laissent jamais indifférents, même au cœur du silence, à celui qui entre, à celui qui passe.

La joie est présence attentive aux côtés de ses frères. La plaisanterie niaise dégrade, puis élimine l'abondante joie d'une vie commune.

L'homme d'aujourd'hui est marqué par une culpabilité larvée, ennemie de la joie. Il a deux manières spontanées pour tenter de s'en libérer.

Ou bien il fait reposer sur un autre que lui-même l'intolérable culpabilité, animant en l'autre la mauvaise conscience. C'est là une pédagogie dangereuse, souvent utilisée par les chrétiens. La mauvaise conscience active certes des forces en l'homme, elle stimule momentanément la volonté. Mais elle n'a jamais permis des efforts de continuité, elle n'est jamais le moteur qui suscite une marche continue la liberté joyeuse du Christ, lui qui nous a libérés²⁴.

Ou encore l'homme se maltraite lui-même et se détruit, comme s'il croyait mieux consentir par là le poids des fausses culpabilités, comme si ce qui est délié sur la terre ne l'était pas aussitôt dans le ciel²⁵.

ปิติสุขจากการให้อภัย

ความชื่นชมยินดีและสันติสุขเป็นหนึ่งเดียวกัน ความชื่นชมยินดีอย่างเดียวนั้นเป็นเพียงการชื่นชมสรรเสริญตัวเอง หากปราศจากสันติภาพและความชื่นชมยินดีในพระศาสนจักรแล้ว ไซ้ พระศาสนจักรก็จะไม่สามารถถ่ายทอดความสุขสงบใดๆ ให้กับผู้อื่นได้ และเมื่อสันติสุขและความชื่นชมยินดีจากเราไป ก็ให้เราพิจารณาตัวเองเถิด

ความชื่นชมยินดีภายในที่มีบ่อเกิดจากการรอคอยอย่างพิศเพ่งถึงพระเจ้าจะปรากฏแจ่มชัดขึ้น ทำให้การดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกันของเราสดใสเพิ่มพูนขึ้น และเมื่อถึงเวลา ก็จะกลายเป็นบ่อเกิดแห่งความชื่นชมยินดีที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ความชื่นชมยินดีของเราจะเต็มเปี่ยมและเพิ่มพูนมากขึ้น จากการให้ที่เกิดจากความยินดี และทุกท่าที่แห่งมิตรภาพที่แสดงออกต่อผู้ที่ผ่านเข้ามาและต่อผู้ที่ผ่านไปก็จะไม่ถูกมองข้าม แม้ในท่ามกลางความเจียบ

ความชื่นชมยินดีคือการปรากฏอยู่อย่างใส่ใจต่อบรรดาพี่น้องที่อยู่รอบข้าง การเล่นหยอกล้อที่ไร้สาระจะทำลายและบั่นทอนความชื่นชมยินดีที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในชีวิตหมู่คณะ

มนุษย์สมัยใหม่มีร่องรอยของความรู้สึกผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ ซึ่งเป็นศัตรูของความชื่นชมยินดี เรามีวิธีการตามธรรมชาติ 2 วิธีที่จะปลดปล่อยตัวเองออกจากความรู้สึกผิดนี้

ประการแรกเขาอาจจะนำความรู้สึกผิดที่เกินจะรับได้นั้นไปให้แก่ผู้อื่น ทำให้คนนั้นเกิดมโนธรรมดิเตียน นั่นเป็นวิธีการสอนที่อันตราย ซึ่งคริสตชนมักจะใช้วิธีการนี้บ่อยๆ แน่แน่นอนว่ามโนธรรมดิเตียนนั้นสามารถกระตุ้นพลังในตัวมนุษย์ กระตุ้นให้เกิดความตั้งใจได้ชั่วขณะ แต่ไม่เคยทำให้เกิดความเพียรพยายามที่ต่อเนื่อง และไม่เคยเป็นเครื่องกระตุ้นให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องไปสู่อิสรภาพอันรุ่งเรืองของพระคริสต์ ผู้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ²⁴

ประการที่สองเขาอาจปฏิบัติไม่ดีกับตัวเองและทำลายตัวเอง เหมือนเขาเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้เขายอมรับความรู้สึกผิดต่างๆ นั้นได้ดีขึ้น รวากับว่าสิ่งที่จะถูกแก้ในโลกมนุษย์นี้ จะไม่ถูกแก้ในสวรรค์ด้วย²⁵

L'apaisante joie du pardon vient libérer l'homme des tenaces impressions culpabilisées. Le mystère de la piété est grand²⁶. Exigeante la piété solide du chrétien. Elle active l'allégresse. Nous indiquer les uns aux autres la joie du pardon nous engage à actualiser dans nos vies le don du Christ mort et ressuscité. L'annonce du pardon nous invite à rejeter toute austérité, à le recevoir dans une maison illuminée et ornée. Mais que cette annonce s'exprime au travers d'un langage et de gestes d'une grande discrétion.

Est-il joie plus dense que celle du pardon des offenses ?

ปีติสุขจากการให้อภัย ได้ปลดปล่อยมนุษย์จากความรู้สึกผิดที่ฝังแน่นอยู่ ธรรมชาติลึก
เรื่องความเคารพรักพระเจ้าของเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก²⁶ คริสตชนจำต้องยึดมั่นต่อการเคารพรักพระเจ้า
ที่นำมาซึ่งความปลื้มปีติ ทำให้เราเห็นความยินดีจากการให้อภัยซึ่งกันและกัน และผูกมัดเราให้
กระทำ ให้เห็นถึงพระพรของพระคริสต์ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์และกลับคืนชีพ การให้อภัยซึ่งกันและกัน
ชักชวนเราให้รับการอภัยแล้วเข้าไปในเคหะที่ตกแต่งประดับประดาอย่างงดงามสว่างไสว แทนที่จะ
อยู่กับความเศร้าทั้งปวง แต่การกล่าวให้อภัยนี้ต้องแสดงออกด้วยคำพูดและท่าทางที่เหมาะสม
อย่างยิ่ง

ไม่มีความสุขใดที่จะสุขมากไปกว่าความสุขที่เกิดจากการให้อภัยต่อผู้ที่ล่วงเกินเรา

Où qu'il se trouve, partout, le chrétien réédite chaque jour et avec tous la rencontre du Ressuscité. Toute portes étant fermées, le Christ, sans être reconnu, se tint au milieu des siens. Il annonce la paix : la paix soit avec vous. Et il donne le moyen de la vivre : à qui vous remettrez les péchés, ils seront remis, à qui vous les retiendrez, ils seront retenus²⁷.

La paix du Christ s'étend à ces régions blessées de notre être, à tout cet ensemble qui pèse et tiraille, à ces plaies où fermentent les sentiments contradictoires, l'amertume, les mirages de l'amour impossible.

La paix du Christ requiert une maturation pour recouvrir épreuves et souffrances. Mais celles-ci ne débordent plus, elles sont retenues à l'intérieur de soi-même, leur présence cachée met en action des forces vives.

La paix n'est ni passivité intérieure ni fuite du prochain. Elle n'est pas davantage la fade tranquillité dans laquelle les horizons se rétrécissent et finissent peu à peu enserrer celui qui s'y est confié.

Il n'y a pas de paix dans l'oubli du prochain. Tous les jours retentit la même question : qu'as-tu fait de ton frère²⁸ ? Elle est illusoire, la paix qui ne suscite pas une communication, une unité fraternelle. Pacifié, l'homme est conduit au prochain.

En ces temps, les tensions s'accroissent : et parmi les chrétiens, et au cœur de la vie des hommes où la violence éclate. Il nous arrivera parfois d'être signes de contradiction au point de pouvoir dire : j'ai trop vécu parmi des gens qui haïssent la paix ; la paix, je la veux, mais quand je parle, pour eux c'est la guerre²⁹.

Tout chemin de réconciliation passe par d'inlassables dépassements. Un homme de paix préfigure en lui l'unanimité. Il y entraîne.

คริสตชนทั่วทุกหนแห่งไม่ว่าที่ใดจะกล่าวช้ากับทุกคนในทุก ๆ วันถึงการพบกับพระคริสต์ ในขณะที่บรรดาศิษย์กำลังชุมนุมกันในห้องที่ประตูทุกบานปิดอยู่ พระคริสต์ได้เสด็จมาประทับท่ามกลางพวกเขา แต่มีผู้ใดจำพระองค์ได้ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า สันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด และพระองค์ได้ตรัสสอนแนวทางการดำรงสันติภาพว่า ท่านทั้งหลายอย่าบาปของผู้ใดบาปของผู้นั้นก็ได้รับการอภัย ท่านทั้งหลายไม่อภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ไม่ได้รับการอภัยด้วย²⁷

สันติของพระคริสต์ได้แผ่ขยายไปยังส่วนที่บาดเจ็บในตัวตนมนุษย์เรา แม้ไปที่ร่างกายที่หนักอึ้งและบิดเบี้ยว บาดแผลที่หนักหมมความรู้สึกขัดแย้ง ความขมขื่นและภาพลวงตาของความรักที่เป็นไปไม่ได้

สันติของพระคริสต์จำเป็นต้องมีวุฒิภาวะเพื่อสามารถผ่านการทดสอบและผ่าน ความทุกข์ทรมานไปได้ แต่บททดสอบและความทุกข์นั้นก็ไม่ได้มากเกินไปกว่าที่เขาจะทนได้ ทุกชิ้นจะถูกเก็บไว้ในตัวเขาเอง การเก็บควบคุมได้นั้นทำให้พลังที่มีชีวิตปรากฏออกมา เป็นรูปธรรม

สันตินั้นมิใช่ความเฉื่อยชาไร้พลังภายใน มิใช่การหลบหนีไปจากเพื่อนมนุษย์ และยังไปกว่านั้นมิใช่ความสงบที่จิตคิดไว้สับสน ที่ชอบฟ้าโดยรอบจะบีบรัดเข้ามาและค่อย ๆ บีบคนที่โดดเดี่ยวอยู่ตรงนั้น จะไม่มีสันติเกิดขึ้นหากหลงลืมเพื่อนมนุษย์ ทุก ๆ วันคำถามเดียวกันนี้จะสะท้อนอยู่ในใจเสมอว่า เธอได้ทำอะไรกับพี่น้องของเธอ²⁸

สันติที่ไม่ก่อให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์ ไม่ก่อความเป็นเอกภาพฉันพี่น้องคือสันติที่หลอกลวง ส่วนมนุษย์ที่มีสันติคือผู้ที่มุ่งไปสู่ผู้อื่น

ในช่วงเวลาเหล่านี้ความตึงเครียดมีเพิ่มมากขึ้นท่ามกลางคริสตชนและในใจกลางชีวิตมนุษย์ซึ่งมีความรุนแรงเกิดขึ้น บางครั้งจะเกิดเครื่องหมายของความขัดแย้งขึ้นกับเรา จนสามารถกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าพำนักอยู่นานเกินไปกับผู้คนที่ยเกลียดชังสันติ ข้าพเจ้ารักสันติ แต่เมื่อพูดถึงสันติ เขาทั้งหลายก็มุ่งจะทำสงคราม²⁹

ทุกหนทางแห่งการคืนดีจะสำเร็จได้ โดยการข้ามพ้นข้อจำกัดไปอย่างไม่รู้ลึกเหนียว ล้าบุคคลที่มีสันติจะเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวซึ่งทำให้ผู้อื่นทำตามเขา

**Partager avec Dieu,
Partager avec l'homme**

Partager avec Dieu, partager avec l'homme : tout l'Evangile se récapitule dans cette alternance.

Tout partage avec Dieu, toute vie contemplative, sont conditionnés par notre relation avec l'homme. Qui ne sait pas écouter l'homme ne sait pas écouter Dieu. Qui est bloqué face à un homme connaît, en une région de lui-même, un même blocage vis-à-vis de Dieu. Aucune vie n'y passe plus.

Pour rencontrer Celui qui est l'homme par excellence, découvrir en chaque vis-à-vis le Christ fait homme.

Tout homme est un rappel du Christ, même celui qui n'explicite aucune foi. Pourtant, entre l'homme et le Christ, il est une qualité irremplaçable d'alliance : comment vivre le Christ ressuscité sans l'eucharistie, sacrement et dynamique d'unité ?

Pas d'espoir d'unanimité entre baptisés sans cette rencontre commune avec le Ressuscité dans l'eucharistie. Peu importe que cette rencontre s'exprime à travers un pluralisme liturgique. Ce qui compte, c'est la fondamentale certitude de la présence réelle du Christ.

Partager avec Dieu : la pacification est donnée tout au long d'une vie dans la contemplation, ces temps de silence et d'intériorisation.

Qu'entendre par contemplation ? Rien d'autre que cette disposition dans laquelle l'être est saisi en totalité par la réalité de l'amour de Dieu. Quand nous comprenons par l'intelligence une vérité de l'ordre de la nature, il y a parfois en nous un saisissement, mais partiel. Par contre, nous pouvons être saisis tout entiers, jusque dans notre affectivité, par la vérité surnaturelle, l'amour du Christ.

แบ่งปันกับพระเจ้า

แบ่งปันกับเพื่อนมนุษย์

แบ่งปันกับพระเจ้า และแบ่งปันกับเพื่อนมนุษย์ เรื่องทั้งหมดในพระวรสารหมุนเวียนอยู่ในสองสิ่งนี้

การมีส่วนร่วมแบ่งปันกับพระเจ้า ชีวิตแห่งการพิศเพ่งรำพึงทุกชีวิต มีเงื่อนไขอยู่ที่ความสัมพันธ์ของเรากับเพื่อนมนุษย์ ผู้ใดที่ไม่รู้จักฟังเพื่อนมนุษย์ ก็ไม่รู้จักฟังพระเจ้า ใครที่ถูกปิดกั้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเพื่อนมนุษย์ ภายในตัวเขาเองก็จะมีอุปสรรคลักษณะเดียวกัน ต่อพระพักตร์พระเจ้า ชีวิตการติดต่อสัมพันธ์ก็จะไม่เกิดในตัวเขา

เพื่อประสบกับพระองค์ผู้ทรงเป็นมนุษย์แสนประเสริฐ จงค้นให้พบพระคริสต์ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในพื้นที่ของแต่ละคน

มนุษย์ทุกคน คือการระลึกถึงพระคริสต์ แม้กับผู้ที่ไม่ได้ประกาศถึงความเชื่อใดๆ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะมีคุณค่าที่ไม่อาจทดแทนได้ พระคริสต์ผู้กลับคืนพระชนมชีพจะดำเนินชีวิตอย่างไรหากปราศจากศีลมหาสนิท ศีลศักดิ์สิทธิ์ และพลังเคลื่อนไหวแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน

บรรดาผู้ได้รับศีลล้างบาปแล้ว หากไม่มีการร่วมพิธีมหาสนิทพร้อมกันกับพระองค์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ก็ไม่มีหวังที่จะมีความเป็นหนึ่งเดียวกันได้ การพบกับพระองค์นั้นแม้ว่าจะเกิดในระหว่างพิธีกรรมที่แตกต่างหลากหลาย ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก สิ่งสำคัญคือความเชื่อมั่นอันเป็นรากฐานถึงการประทับอยู่อย่างแท้จริงของพระคริสต์

การแบ่งปันกับพระเจ้า มนุษย์จะได้รับความสงบสันติในการพิศเพ่งรำพึงตลอดชีวิต ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งความเงียบและการสำรวมจิตใจ

การพิศเพ่งรำพึงหมายถึงสิ่งใดหรือ การพิศเพ่งรำพึง มิใช่อะไรอื่นนอกจากสภาวะที่ความเป็นมนุษย์ของเราเปี่ยมล้นไปด้วยความรักที่แท้จริงของพระเจ้า เมื่อเราเข้าใจในความจริงแห่งกฎธรรมชาติด้วยสติปัญญาแล้ว มีบางครั้งที่มีความเข้าใจตระหนักรู้เกิดขึ้น แต่เป็นความเข้าใจเพียงบางส่วน ในทางตรงกันข้ามความรักจากพระคริสต์ ซึ่งเป็นความจริงเหนือธรรมชาติได้ครอบครองตัวเราอย่างหมดสิ้นแม้กระทั่งอารมณ์ความรู้สึกของเรา

Cet amour active une brûlure. Il est la pierre de touche : en rapport intime avec l'amour du Christ, la contemplation nous rend à l'amour du prochain. Jean, l'apôtre contemplatif, se met en garde lui-même contre l'hypocrisie de celui qui confesse de bouche l'amour de Dieu et qui, en même temps, hait son frère³⁰.

La contemplation, cette affection de l'être global pour le Christ s'extériorise en un partage avec l'homme. L'amour que nous portons à autrui en demeure une marque de vérité.

Dans l'attente contemplative, nous entrons dans les consentements chaque jour nécessaires. Consentement à notre état de vie, à notre vieillissement, aux occasions perdues, aux échecs. Et, dans une situation contradictoire, pour que le consentement ne se mue ni en pessimisme, ni en refus des dons dispensés à chacun, il importe de redécouvrir l'esprit d'« enfance spirituelle », qui ne se confond nullement avec l'infantilisme.

Dans l'attente contemplative de Dieu, tout devient désirable. Le pessimisme se dilue et laisse place à l'optimisme de la foi.

Attendre ! Attendre l'aurore d'une vie, celle où pour jamais Dieu nous recueille en son sein. Attendre le printemps de l'Eglise. Attendre envers et contre tout que le Christ transfigure nos échecs, nos amertumes en esprit de miséricorde, car l'amour qui ne consume pas n'est pas la charité.

Dieu nous prépare une nouvelle Pentecôte qui embrasera tout homme du feu de son amour.

L'Esprit Saint, toujours perturbateur, travaille son peuple. Il le dispose à rencontrer tous les hommes pour accourir ensemble au-devant de l'événement qui déjouera tous les pronostics humains et rendra vie à nos ossements desséchés³¹.

ความรักนี้แรงกล้า ก่อให้เกิดประกายไฟ ซึ่งหมายความว่า การพิศเพ่งรำพึงในความสัมพันธ์ที่ซิดนีย์กับความรักของพระเจ้า ช่วยเราให้มีความรักต่อเพื่อนพี่น้อง นักบุญยอห์น อัครสาวกผู้พิศเพ่งรำพึง เตือนตัวเองไม่ให้เหมือนพวกหน้าซื่อใจคด ที่ประกาศความรักของพระเจ้า แต่ในเวลาเดียวกันกลับเกลียดชังเพื่อนพี่น้องของตน³⁰

การพิศเพ่งรำพึง ซึ่งเป็นความรู้สึกรักต่อพระคริสต์ของมนุษย์โลกทั้งมวล แสดงออกในรูปของการแบ่งปันกับเพื่อนมนุษย์ ความรักที่เรามอบให้ผู้อื่นก็จะเป็นเครื่องหมายแห่งความจริงแท้ของความรักที่ดำรงอยู่

ในการรอคอยอย่างพิศเพ่งรำพึง เราได้เข้าสู่การยอมรับที่นับวันจะจำเป็นมากขึ้น เราต้องยอมรับสภาพชีวิตของเรา ความชราภาพของเรา โอกาสที่สูญเสียไปและความล้มเหลว และในสถานการณ์ที่มีความขัดแย้งกันอยู่นี้ หากเราไม่ต้องการให้การยอมรับเปลี่ยนเป็นการมองโลกในแง่ลบหรือเป็นการปฏิเสธพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้ทุกคน เราจะต้องกลับไปค้นหาค้นพบ "จิตตารมณ์ของการเป็นเด็ก" อีกครั้ง ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำอะไรแบบเด็ก ๆ ที่ไม่สามารถจะรับผิดชอบอะไรได้โดยสิ้นเชิง

ในการเฝ้าคอยพิศเพ่งพระเจ้า ทุกอย่างกลายเป็นสิ่งที่น่าปรารถนา การมองโลกในแง่ร้ายจะมลายหายไปและเกิดเป็นความเชื่อที่มองโลกในแง่ดีมีศรัทธา

จงรอคอย รอคอยรุ่งอรุณแห่งชีวิต ซึ่งพระเจ้าทรงเก็บเราไว้ในอ้อมพระอุระของพระองค์ตลอดไป รอพระศาสนจักรบังเกิดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม จงรอคอยให้พระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงความล้มเหลวและความขมขื่นของเราให้เป็นจิตใจที่มีเมตตาปราณี เพราะความรักที่ไม่ได้มอบออกไปนั้น มิใช่เมตตาธรรม

พระเจ้าทรงเตรียมสมโภชวันเปาตอกสเดใหม่ให้แก่เรา พระองค์จะทรงโอบกอดมนุษย์ทุกคนด้วยไฟแห่งความรักของพระองค์

พระจิตไม่ทรงหยุดนิ่ง แต่ทรงทำงานในประชากรของพระองค์เสมอ พระจิตทรงทำให้ประชากรของพระเจ้าได้พบปะกับมนุษย์ทุกคน เพื่อจะได้รับแรงมาด้วยกัน ณ เบื้องหน้าเหตุการณ์ที่จะปลดปล่อยการวินิจฉัยมนุษย์ทุกอย่าง และที่จะคืนชีวิตใหม่ให้แก่เรา³¹

Accourir non pas fuir ! Accourir vers le demain des hommes, une civilisation de technicité toute chargée d'un potentiel de promotion humaine pour les plus pauvres.

Accourir pour réanimer de l'intérieur, demander, supplier, exhorter en temps et hors de temps à l'unité, et dresser dans le monde des hommes le signe indubitable de notre amour fraternel.

รับแรงมา อย่าหลบหนีไป รับแรงมาสู่อนาคตของมวลมนุษย์ ที่มีอารยธรรม
เทคโนโลยีที่เปี่ยมประสิทธิภาพในการพัฒนาความเป็นมนุษย์สำหรับผู้ที่ยากจนที่สุด

รับแรงมาเพื่อทำให้ชีวิตภายในได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ ร้องขอ วอนขอ สนับสนุน
กระตุ้นเตือน ทั้งเมื่อสบโอกาสและไม่สบโอกาส เพื่อให้เกิดเอกภาพเป็นหนึ่งเดียว และสร้าง
เครื่องหมายที่ลงลายมีได้แห่งความรักอันพี่น้องของเราขึ้นในโลกมนุษย์

LE CONSENTEMENT PERSONNEL

การน้อมรับส่วนบุคคล

La décision de vie

Ce qui est lié sur la terre l'est aussi dans le ciel ³². Le Christ recoit l'engagement. L'Esprit Saint a la puissance de réanimer le oui jusqu'à notre souffle dernier.

Quand un homme, engagé pour la vie, traverse une période de tensions, il est tenté de se demander s'il n'a pas manqué de lucidité au jour de son engagement définitif.

Qui ne possède jamais toute la lucidité nécessaire à se déterminer ? Tout au travers de son existence, l'homme connaît des lucidités successives. S'il voulait attendre une totale clarté pour prendre une option de vie, son existence n'y suffirait pas. Il n'y aurait plus acte de foi. Le Christ seul transfigure ce qui, au départ, était obscur ou inachevé.

Si l'abandon d'un engagement essentiel a pu tout d'abord créer une illusion de détente, c'est à longue échéance que se mesurent les conséquences d'une rupture. Celle-ci, après une période euphorique, ne conduit-elle pas à de nouveaux échecs ? L'apaisement momentané est en définitive un appauvrissement. L'intégrité de la personne en Dieu est entamée et certaines évolutions des profondeurs sont bloquées.

Le rejet d'un engagement pris pour la vie devant Dieu casse l'homme, parce que cette rupture atteint un tout, la personne humaine dans son unité. Or c'est l'homme global qui assume les grandes décisions d'une existence pleinement responsable et solidaire.

Non seulement notre relation à Dieu mais aussi notre solidarité avec des hommes, nos frères, sont engagées par le « je le veux » de la profession.

การตัดสินใจเด็ดขาดในชีวิต

สิ่งซึ่งถูกผูกไว้บนแผ่นดินนี้ก็จะถูกผูกไว้บนสวรรค์ด้วย³² พระคริสต์ทรงรับคำสัญญานี้ พระจิตทรงมีพลังอำนาจทำให้การตอบรับเกิดขึ้นอยู่เสมอตราบกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของเรา

มนุษย์คนหนึ่งซึ่งผูกมัดตนตลอดชีวิต เมื่อต้องผ่านช่วงเวลาแห่งความตึงเครียด มักจะย้อนถามตนเองว่า ในวันปฏิญาณตนตลอดชีพของเขา เขาได้เข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วหรือไม่

ใครบ้างที่จะไม่เข้าใจอย่างกระจ่างแจ้ง เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการตัดสินใจตลอดทั้งชีวิต มนุษย์จะค่อย ๆ มีความเข้าใจชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ และหากมนุษย์ต้องคอยให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งทั้งหมดเพื่อจะเลือกทางเดินชีวิต การดำรงอยู่ทั้งชีวิตก็คงไม่เพียงพอ และก็คงไม่มีกิจการแห่งความเชื่อเกิดขึ้นอีกต่อไป พระคริสต์องค์เดียวเท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ยังมีติמן หรือยังตัดสินใจไม่ได้ในช่วงแรกให้หลุดลงไปได้ด้วยดี

หากการละทิ้งคำมั่นสัญญาอันสำคัญนั้น ดูเหมือนจะสร้างภาพของความสับสนใจในตอนแรก แต่ในระยะยาวก็จะรู้สึกถึงผลของการละทิ้งนั้นว่าดีไม่ตัวอย่างไร การละทิ้งในครั้งนี้ เมื่อเวลาที่พึงพอใจผ่านพ้นไป ก็จะนำไปสู่ความล้มเหลวใหม่ ๆ อีก ความรู้สึกสงบชั่วคราวจะกลายเป็นความเลื่อมที่ถาวร ความสมบูรณ์ของบุคคลในพระเจ้าถูกทำลายลง และวิวัฒนาการฝ่ายจิตที่ลึกซึ้งบางอย่างก็ถูกปิดกั้น

การละทิ้งคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้ตลอดชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจะทำลายมนุษย์ เพราะการละทิ้งนี้มีผลกระทบต่อกุศลอย่างต่อเอกภาพในความเป็นตัวตนของมนุษย์ ในขณะที่มนุษย์ต้องพร้อมทั้งครบทั้งด้านร่างกาย จิตใจและสังคม จึงจะสามารถตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ เพื่อให้การดำรงอยู่เปี่ยมไปด้วยความรับผิดชอบและความเป็นหนึ่งเดียว

การปฏิญาณตนว่า "ลูกตั้งใจเช่นนั้น" เป็นคำสัญญาที่ไม่ได้ผูกมัดเราเฉพาะกับพระเจ้าเท่านั้นแต่ยังแสดงถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับเพื่อนมนุษย์และเพื่อนพี่น้องด้วย

« Tout leur était commun »³³

Si la communauté des biens ne concernait que les biens matériels, elle nous couperait en deux. Elle ouvre à la communauté des peines et des joies.

La transparence d'homme à homme ne signifie pas épanchement sur soi-même, mais limpidité de toute la personne.

L'amitié entre frères n'est jamais neutre. Ou bien elle fait grandir l'homme ou bien elle le fait régresser.

L'ouverture à un frère ne se confond pas avec la confession. Celle-ci se fait au Seigneur du ciel et de la terre, en présence d'un homme qui en a reçu ministère. Si elle ne conduit pas à une rencontre avec le Christ, loin de libérer, elle entretient un poids de culpabilité.

Dans la conduite pastorale, le seul fait d'être écouté est déjà beaucoup. Là comme ailleurs, faire la chasse aux impressions et, en particulier, au sentiment que rien ne se passe. Au travers d'une longue continuité, la transparence devient plus naturelle, à la longue quelque chose se produit dans le plus intime de l'être.

L'entretien pastorale permet avant tout à celui qui s'exprime de se révéler à lui-même. Celui qui écoute et soutient ce cheminement devient inapte s'il n'est pas, à son tour, écouté par un autre pour se révéler à lui-même.

L'exhortation s'accomplit dans le seul à seul et avec une infinie charité. Il utilise l'humiliation dévastatrice, celui qui l'oublie.

Si la communauté des biens devait nous conduire à l'abondance, notre vocation essentielle serait entamée à plus ou moins longue échéance.

Le monde est sensibilisé aux signes extérieurs de puissance. Si sa sévérité dépasse souvent les bornes de l'équité, nous ne pouvons pas demeurer indifférents à son regard.

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นส่วนรวม”³³

ถ้าหากหมู่คณะสนใจ ห่วงใยแต่สมบัติวัตถุเท่านั้น หมู่คณะนั้นก็จะต้องแบ่งเรา ออกเป็นสองส่วนทำให้เราแตกแยกกัน ทรัพย์สมบัติจะเปิดเผยให้เห็นทั้งความทุกข์ยากและปิติสุข ของหมู่คณะ

การเปิดเผยตัวตนระหว่างมนุษย์กับมนุษย์นั้น มิใช่จะหมายความว่าเพียงแค่การเปิดเผย ความเป็นตัวตนของตนเองเท่านั้น แต่เป็นการทำให้ตนเองเป็นที่เข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งและโปร่งใส จากคนอื่น

มิตรภาพระหว่างบรรดาภราดา มิใช่เป็นเรื่องไม่บวกไม่ลบ แต่มิตรภาพนี้ทำให้มนุษย์ เติบโตขึ้น หรือไม่ก็ทำให้มนุษย์ถดถอยลง

การเปิดกว้างต่อภราดาคนหนึ่งไม่เกี่ยวกับการสารภาพบาป การสารภาพนี้จะกระทำ ต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก โดยมีมนุษย์ผู้หนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่จากพระองค์ แทนที่จะปลดปล่อยให้เป็นอิสระ การสารภาพบาปนี้ หากไม่นำไปสู่การพบพระคริสต์ จะกลับ กลายเป็นกระตุ้นความรู้สึกผิดแทน

ในงานอภิบาลนั้น การที่มีผู้รับฟังเพียงอย่างเดียวก็มากพอแล้ว นั่นก็เหมือนกับเรื่อง อื่นๆ ที่ไม่ควรไล่ล่าหาความรู้สึกประทับใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกที่ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น และถ้าปฏิบัติได้ต่อเนื่องยาวนานพอ สิ่งที่อยู่ภายในใจจะเปิดเผยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ และ ในระยะเวลายาว บางสิ่งที่สำคัญจะเกิดขึ้นอย่างลึกซึ้งที่สุดในตัวบุคคล

การให้คำปรึกษาฝ่ายจิต ก่อนอื่นใด จะทำให้ผู้พูดได้เปิดเผยตัวตนต่อตนเอง ส่วน ผู้ฟังซึ่งสนทนาด้วยนั้นจะทำอะไรได้ ก็ต่อเมื่อเขาได้เคยพูดให้ผู้อื่นรับฟังมาก่อน คือมี ประสบการณ์การเปิดเผยตัวตนต่อตนเองเช่นกัน

การสนับสนุนให้ทำสิ่งใด จะสำเร็จลงได้ในการพูดคุยเพียงลำพังสองคน และด้วย เมตตาธรรมกันไม่มีสิ้นสุด สำหรับผู้ที่ลืมหืมเรื่องนี้ เขาจะใช้วิธีถูกเหยียดหยามซึ่งเป็นการทำลายกัน มากกว่า

ถ้าหมู่คณะที่สนใจแต่สมบัติวัตถุ จะพาเราไปสู่ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุขได้ กระแสเรียก อันสำคัญของเราจะเริ่มกระแทกกระเทือน และสักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็วกระแสเรียกจะจับลั่นลง

โลกจะชักนำเราไปสู่สัญลักษณ์ที่แสดงถึงพลังอำนาจ หากความรุนแรงเกิดขึ้นเกิน ขอบเขตของความยุติธรรมบ่อยๆ เราก็ไม่สามารถวางเฉยต่อสายตาของโลกนี้ได้

Pour nous montrer à découvert, refusons de constituer des réserves, gardons un style de vie simple et jetons bas ce qui peut rester d'une façade de réussite. Tendons à une révision paisible et continue de nos moyens de travail et d'existence, afin de supprimer au fur et à mesure ce qui viendrait nous encombrer ou nous sécuriser. Toute réserve constitue peu à peu une chape de plomb.

En dehors des maisons qui nous abritent, nous avons renoncé à toute propriété, dont celle du domaine. Ce geste nous rappelle notre volonté de ne nous assurer aucun capital, sans peur de la pauvreté possible. Mais là n'est pas encore la pauvreté.

La mise en commun des biens prend sa valeur pour qui vit de l'audace de Dieu. Tout supporter ensemble. Si toutes les ressources manquaient, poursuivre notre mission dans le dénuement. Oser vivre dangereusement, comme Abraham qui ne savait où il allait³⁴. S'abandonner dans la confiance qu'au jour le jour il sera pourvu, et ainsi couper court à l'esprit de possession.

Dans l'Israël de Dieu, la communauté des pauvres de Yahvé, dépourvue de tout, se tenait dans l'attente d'une venue, tendue vers l'accomplissement imminent de la promesse. Accumuler des biens aurait fait mentir son espérance. La Vierge Marie faisait partie de cette communauté. Disponible, elle a pu prononcer le oui d'un cœur fidèle.

Se savoir pauvre de tout. La force de Dieu s'accomplit dans la faiblesse de l'homme³⁵.

Les signes extérieurs de pauvreté n'empêchent pas de conserver à part soi une ambition secrète, un besoin de puissance, un désir de domination sur le prochain, que les apparences camouflent.

หากเราต้องการเปิดเผยตัวตนออกไปให้เป็นที่ประจักษ์ เราจะต้องไม่เก็บงำอะไรไว้ จะต้องรักษาวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและขจัดสิ่งที่หลงเหลือจากภพมายาแห่งความสำเร็จออกไป ต้องหมั่นตั้งใจที่จะทบทวนอย่างสงบและพยายามดำรงวิถีการทำงานและการใช้ชีวิตของเราต่อไป เพื่อที่จะค่อยๆ ทำลายสิ่งที่จะมาเป็นอุปสรรค หรือสิ่งที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยมั่นคงแก่เรา ซึ่งข้อจำกัดเหล่านี้ อาจเป็นเหตุให้เกิดการอ่อนล้าขึ้นทีละเล็กละน้อยจากการแบกแอกคุณธรรมอันหนักอึ้ง

นอกจากบ้านที่ให้ร่มเงาแก่เราแล้ว เราได้ละทิ้งทรัพย์สินทั้งปวง รวมถึงทรัพย์สินสมบัติของหมู่คณะด้วย การกระทำนี้เป็นการย้ำเตือนความตั้งใจของเราที่จะไม่ครอบครองทุนทรัพย์ใดๆ โดยไม่กลัวความยากจนที่อาจจะเกิดขึ้น แต่วิถีชีวิตเช่นนี้ก็ยังมีใช้ความยากจนเสียทีเดียว

การนำทรัพย์สินมารวมกันจะมีคุณค่าสำหรับผู้ดำเนินชีวิตด้วยความอากาญในพระเจ้า สมาชิกทุกคนจะได้รับการสนับสนุนคำจูนซึ่งกันและกัน หากทรัพย์สินที่มีอยู่หมดสิ้นไป ก็ยังต้องดำเนินพันธกิจต่อไปในความขาดแคลนนั่น ต้องกล้าดำเนินชีวิตที่เสี่ยงอันตราย เหมือนอับราฮัมที่ไม่รู้ว่าตนจะไปไหน³⁴ เราต้องปล่อยตนในความวางใจว่าสักวันหนึ่งจะถึงวันที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้ และเมื่อเป็นดังนี้ จึงต้องทำให้จิตใจที่ต้องการครอบครองหมดสิ้นไปให้เร็วที่สุด

ในหมู่ประชากรชาวอิสราเอลของพระเจ้า ประชาคมผู้ยากจนของพระเจ้า ผู้ขัดสนขาดแคลนทุกสิ่งทุกอย่าง ทว่ายึดมั่นรอคอยการมาถึงของพระผู้ช่วยให้รอด มุ่งไปสู่คำมั่นสัญญาที่ใกล้ประสบผล การละสมทรัพย์สินสมบัติอาจจะทำให้ความหวังของพวกเขากลายเป็นเรื่องไม่จริง พระแม่มารีย์พรหมจารีเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมชาวอิสราเอลของพระเจ้านี้ ด้วยความพร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือ พระนางตรัสตอบรับจากดวงใจที่สัตย์ซื่อ

ผู้รับรู้ว่าตนยากจนทุกสิ่ง พระฤทธานภาพของพระเจ้าจะช่วยมนุษย์ผู้อ่อนแอนั้นให้ได้รับความสำเร็จ³⁵

สัญลักษณ์ที่แสดงถึงความยากจนไม่ได้ห้ามให้บุคคลมีความทะเยอทะยานอันเร้นลับ การใฝ่หาอำนาจ หรือ ความปรารถนาที่จะอยู่เหนือเพื่อนมนุษย์ผู้อื่นอยู่ในส่วนลึกของตนเอง โดยสิ่งเหล่านี้มีความยากจนภายนอกครอบคลุमอยู่

Présenter un idéal inatteignable dans une société d'abondance place ceux qui demandent à vivre la pauvreté selon l'Evangile en situation de conflit permanent. Ils désirent atteindre l'inaccessible. L'Evangile ne détruit pas la personnalité, il ne veut que susciter de saines inquiétudes. Certaines insistances forceraient à porter des fardeaux inutiles. Elles enfermeraient dans des conflits et un néo-jansénisme.

En ces domaines, garder un fort équilibre humain. L'esprit de pauvreté n'est rien sans la charité, ombre sans clarté. Peut-il être vrai, celui qui, au nom de la pauvreté, porte un jugement de suffisance sur le prochain ?

การนำเสนออุดมคติที่ยากจะบรรลุได้ในสังคมที่สมบูรณ์พูนสุข ทำให้ผู้ที่ต้องการใช้ชีวิตอย่างยากจนตามแบบพระวรสารต้องตกอยู่ในสถานการณ์ของความขัดแย้งอย่างถาวร พวกเขาปรารถนาจะไปให้ถึงจุดที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ พระวรสารไม่ได้ทำลายบุคลิกภาพ พระวรสารเพียงแต่ต้องการทำให้เกิดความกังวลใจที่ไม่เป็นอันตราย การยืนหยัดที่จะใช้ชีวิตอย่างยากจนในบางครั้งจะเป็นการบังคับให้แบกรับภาระที่เปล่าประโยชน์ จะปิดกั้นให้อยู่ในความขัดแย้งและในลัทธินีโอฌังเชนิสต์

หากอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ ต้องรักษาความสมดุลในความเป็นมนุษย์ให้แข็งแกร่ง จิตใจที่ยากจนหากปราศจากความเมตตาแล้ว จะไม่มีความหมายใดๆ เลย เพราะมีเงาก็ต้องมีแสง เป็นไปไม่ได้เลย ที่จะอ้างว่าถือความยากจน แล้วตัดสินเพื่อนมนุษย์แบบถูกเหยียดหยาม

Autonomes et solidaires

L'autorité dans l'Eglise a pour fonction de susciter l'unité. Elle est là pour rassembler, pour ré-unir ceux qui toujours se séparent et s'opposent. Celui qui a reçu fonction d'autorité est d'abord serviteur. S'il le sait, il se garde de la tentation paternaliste. Son service est de stimuler la communauté, – ce microcosme d'Eglise qui lui est confié – à tendre vers l'unanimité, à n'avoir qu'une seule âme, « una anima ». Si l'Eglise est institution, elle est d'abord communauté fraternelle.

Malgré le nombre grandissant de frères, l'autorité demeure pastorale. Elle ne peut être administrative. Elle est aussi unique : les frères qui ont des responsabilités spirituelles ou d'organisation particulières exercent une fonction par délégation. Soyons attentifs à ne pas nous imposer à travers eux.

En ce qui concerne les décisions, certes l'idéal serait de les prendre à l'unanimité. Mais l'idéalisme n'est pas une notion évangélique. S'il fallait, pour avancer, attendre le oui de tous, bien vite la communauté serait statique. Et qui ne chemine plus régresse.

Le prieur a une constante vue d'ensemble de la marche commune. Il tient compte de situations personnelles.

Les pressions exercées sur lui n'ont-elles pas des conséquences régressives sur l'ensemble ?

Pour être signe d'unité, le frère s'en souviendra : la paix commune exige que le prieur soit au cœur de ses initiatives.

Vis-à-vis d'un projet, si suggestif soit-il, que chaque frère se pose d'abord la question : suis-je toujours à nouveau et quotidiennement solidaires de la création et de la re-crédation communes ?

อิสรภาพและการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

การใช้อำนาจหน้าที่ในพระศาสนจักรมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อรวบรวมผู้ที่แตกแยกและเป็นปฏิปักษ์ต่อกันเสมอ ๆ ให้กลับมาเป็นหนึ่งเดียวกัน ก่อนอื่นใด ผู้ที่ได้รับตำแหน่งหน้าที่ให้ใช้อำนาจนี้ ต้องเป็นผู้รับใช้มาก่อน ถ้าเขาตระหนักในเรื่องนี้ เขาจะป้องกันตนเองจากความพยายามใช้อำนาจแบบปีศาจโดยไม่ชอบธรรม การกิจของเขาคือการกระตุ้นหมู่คณะ – ซึ่งเป็นพระศาสนจักรขนาดเล็กที่เขาได้รับความไว้วางใจให้ดูแล-- ให้มุ่งสู่เอกภาพ ให้มีจิตวิญญาณเพียงดวงเดียว “เป็นหนึ่งเดียวกัน” ถ้าพระศาสนจักรเป็นสถาบัน พระศาสนจักรจักต้องเป็นหมู่คณะที่มีภราดรภาพก่อนอื่นใด

แม้ว่าจำนวนภราดาจะเพิ่มมากขึ้น อำนาจหน้าที่ก็ยังคงมีลักษณะเป็นการอภิบาลมิใช่อำนาจในการบริหารจัดการ อำนาจหน้าที่นี้มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือภราดาผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านชีวิตจิตหรือการจัดการเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะนั้น จะกระทำหน้าที่ในลักษณะของตัวแทน เราจึงต้องระมัดระวังที่จะไม่เข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงพวกเขา

ในเรื่องของการตัดสินใจ สิ่งที่ดีที่สุดน่าจะเป็นการตัดสินใจที่เป็นเอกฉันท์ แต่อุดมคตินี้ไม่ใช่แนวคิดทางพระวรสาร หากการก้าวไปข้างหน้าต้องรอความเห็นชอบจากทุกคน ไม่ช้าหมู่คณะก็จะหยุดนิ่ง และหมู่คณะที่ไม่ก้าวไปข้างหน้าก็เท่ากับถอยหลัง

อธิการอารามจะเฝ้ามองภาพรวมของการก้าวไปร่วมกัน โดยท่านจะให้ความสำคัญกับสถานการณ์ต่างๆของนักบวชแต่ละคน

ความกดดันที่มีต่ออธิการนั้นจะไม่ส่งผลให้หมู่คณะโดยรวมต้องถดถอยมิใช่หรือ

หากต้องการเป็นเครื่องหมายแห่งเอกภาพ ภราดาควรระลึกไว้ว่า สันติสุขในหมู่คณะจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่ออธิการอยู่ตรงใจกลางของความคิดริเริ่มทั้งหลาย

เมื่อมีโครงการใดโครงการหนึ่ง ไม่ว่าจะสามารถกระตุ้นสิ่งต่างๆได้มากแค่ไหนก็ตาม ให้ภราดาแต่ละคนถามตัวเองก่อนว่า ข้าพเจ้ายังคงมีส่วนร่วมทุก ๆ วันกับงานสร้างสรรค์หรือไม่ และจะสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ร่วมกันทุกคนอย่างสม่ำเสมอหรือไม่

L'acceptation d'une autorité ne peut être abdication du sens de la responsabilité solidaire. Au contraire, elle suppose que s'édifie en chacun une forte personnalité dans le Christ.

Autonomes et solidaires : la vie chrétienne nous place au cœur d'une tension, elle ne se vit que dans le consentement à une dialectique interne.

« L'homme, en développant sa personnalité, s'affirme en même temps autonome et dépendant de Dieu. La dignité humaine exige de lui qu'il agisse selon une détermination libre et consciente, mû par une conviction personnelle, de bon gré, et non sous le seul effet de contraintes ou de pressions extérieures.(...) Dieu ne veut pas d'un commandement forcé, et les prosternements d'esclaves n'ont pour lui aucun prix »³⁶.

การยอมรับผู้มีอำนาจหน้าที่มิได้หมายความว่า จะละเลยความหมายของความรับผิดชอบร่วมกันได้ ตรงกันข้าม ทำให้คาดหวังว่าต้องสร้างบุคลิกภาพที่เข้มแข็งในองค์พระคริสตเจ้าในแต่ละบุคคลขึ้นมาให้ได้

อิสรภาพและการพึ่งพาอาศัยกัน การใช้ชีวิตคริสตชนจะทำให้เราอยู่ในใจกลางความตึงเครียด และการดำเนินชีวิตคริสตชนจะดำรงอยู่ได้เมื่อยอมรับความขัดแย้งภายใน

“ในการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์นั้น มีทั้งความเป็นอิสระและการขึ้นต่อพระเจ้า ศักดิ์ศรีของมนุษย์เรียกร้องจากตัวเขาเองว่าเขากระทำตามการตัดสินใจที่เป็นอิสระและมีสติ มีวุฒิภาวะ เชื่อมั่นในตัวเอง สม่ครใจมิใช่ตกอยู่ภายใต้การบังคับเพียงอย่างเดียว หรือจากความกดดันภายนอก พระเจ้าไม่ทรงต้องการคำสั่งบังคับจากใคร และการหมอบกราบของทาสก็ไม่มีคุณค่าประการใดในสายพระเนตรของพระองค์”³⁶

L'Evangile se vit aussi avec le corps

L'appel évangélique à la chasteté conduit à vivre une pureté radicale, et ceci dans des conditions de vie parfois exposées. Il n'est pas trop fort alors de parler d'une chasteté héroïque, en un combat qui nous lie au Christ de corps et d'esprit.

L'appartenance au Christ appelle une rupture. La fidélité conjugale, elle aussi, est rupture. Elle détermine un choix. En dehors de la cellule conjugale, elle n'autorise plus d'autres intimités identiques. Et, plus accentuée encore la rupture opérée par le célibat. Mariage et célibat sont alors des signes. A travers eux il devrait être donné de saisir que les réalités du Christ sont d'un autre ordre que les conformismes des sociétés humaines.

Dieu qualifie comme ambassadeurs du Christ, malgré les limitations attachées à leurs personnes humaines, ceux qui chaque jour renouvellent le oui de leur fidélité. Rien ne creuse et n'atteint davantage les profondeurs de l'être qu'une fidélité toujours réactualisée.

Le oui prononcé à l'appel évangélique s'actualise dans chaque aujourd'hui. Sinon la chasteté apparaît comme une loi imposée de l'extérieur et devient un fardeau insupportable.

La chasteté ouvre à une dimension œcuménique insoupçonnée : être à travers elle, des hommes tellement tournés vers une attente qu'ils souhaitent ne rien garder pour eux-mêmes. Il y a là un exercice d'ouverture à l'universel qui permet d'assumer, avec un cœur disponible, tout ce qui vient à nous. Ce qui importe en définitive, n'est-ce pas de vivre le Christ pour les autres ?

Sans une attente réanimée dans la contemplation silencieuse de la personne même du Christ, la disponibilité s'effondre, tellement toute privation définitive et sans retour peut conduire à la sourde révolte.

ดำเนินชีวิตตามพระวรสารด้วยร่างกายได้ด้วย

การเรียกของพระวรสารในเรื่องพรหมจรรย์นำไปสู่การดำเนินชีวิตที่ถือความบริสุทธิ์อย่างเคร่งครัด บางครั้งจะแสดงออกมาในเงื่อนไขต่าง ๆ ของชีวิต ในการต่อสู้ซึ่งผูกพันเราไว้กับพระคริสต์ทั้งร่างกายและจิตใจ การกล่าวถึงชีวิตพรหมจรรย์อย่างวิระอาหาญ ไม่ถือว่าแรงเกินไปแต่ประการใด

การเป็นของพระคริสต์ทำให้เกิดการตัดขาด ความซื่อสัตย์ระหว่างคู่สามีภรรยาที่มีการตัดขาดด้วยเช่นเดียวกัน เป็นความซื่อสัตย์ในการตัดสินใจเลือก นอกเหนือไปจากคู่ของตนแล้ว ความซื่อสัตย์ไม่อนุญาตให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดแบบเดียวกันนี้อีก และที่สำคัญไปกว่านั้นคือการตัดขาดของบุคคลที่เป็นโสด ดังนั้น การแต่งงานและความเป็นโสดจึงเป็นเครื่องหมาย ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจว่าความเป็นจริงของพระคริสต์นั้นอยู่ในมิติที่แตกต่างจากข้อประพฤติปฏิบัติในสังคมมนุษย์

พระเจ้าทรงถือว่าบุคคลที่รื้อฟื้นการตอบรับแห่งความซื่อสัตย์ของตนทุกวันนี้เป็นดังทูตของพระคริสต์เจ้า แม้ว่าจะมีข้อจำกัดต่างๆ ที่พ่วงมากับความเป็นมนุษย์ก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่จะหยั่งลึกและลึถึงความรู้สึกซึ่งของบุคคลได้มากกว่าความซื่อสัตย์ที่ปฏิบัติจริงอยู่ทุกวัน

การขานรับต่อเสียงเรียกของพระวรสาร จะต้องบังเกิดผลเป็นจริงในทุก ๆ วัน มีเช่นนั้นพรหมจรรย์ก็จะเป็นเหมือนกฎข้อบังคับจากภายนอกและกลายเป็นแอกที่ลุดจะทนได้

พรหมจรรย์เปิดสู่มิติแห่งคริสต์สัมพันธ์อย่างไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ในการทำคริสต์สัมพันธ์ มนุษย์จะมุ่งมั่นต่อการรอคอยเสียจนไม่ปรารถนาเก็บสิ่งใดไว้สำหรับตนเองเลย ซึ่งจะเป็นการฝึกฝนการเปิดกว้างสู่สากลที่จะทำให้มนุษย์สามารถรับมือกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยหัวใจที่พร้อมหากมองกันจริง ๆ แล้ว สิ่งที่สำคัญไม่ใช่การดำเนินชีวิตพระคริสต์เพื่อผู้อื่นหรือ

หากปราศจากการรอคอยที่ฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ ในการพิศพ่งรำพึงถึงองค์พระคริสต์อย่างเจียบๆ ความพร้อมที่มีอยู่ก็อาจจะพังทลาย ทั้งนี้เพราะการตัดสินใจโดยสิ้นเชิงและไม่หวนกลับนั้นอาจจะนำไปสู่การขัดขืนภายในอย่างเจียบ ๆ ได้

Se reposer sur la promesse de voir Dieu³⁷ très bientôt, déjà dans notre vie terrestre, cela seul viendra à compter. Poser son regard sur le Christ, pour que soit dépassé tout un mécanisme intérieur capable de mettre en branle le cortège des imaginations. Le cœur, l'affectivité, les sens, l'humanité, sont là, toujours bien vivants, mais un Autre que soi les transfigure.

L'Évangile ne conduit pas au spiritualisme. Il descend dans notre chair celui qui nous appelle dans la totalité de l'être. L'Évangile se vit de manière globale, avec le corps et non pas, comme on l'a cru trop souvent, avec les seules facultés de l'esprit et de l'intelligence. A nous d'être attentifs à l'intégrité et à l'autonomie du corps.

« Par sa condition corporelle, l'homme est un résumé de l'univers des choses et un sommet de la vie terrestre. En lui, les éléments du monde matériel et tout ce qui a vie sur terre trouvent leur achèvement et peuvent louer librement leur Créateur. Par lui doit passer la symphonie du monde.

Tel qu'il est constitué, l'homme n'est pas seulement inséré dans le monde dans lequel il peut agir par la force de son esprit, mais, s'exprimant lui-même par son corps, c'est par lui qu'il entre en communion et en dialogue avec les autres hommes. Comme créature de Dieu, le corps lui-même est bon, l'homme doit le respecter et l'assumer sans cesse davantage dans sa vocation personnelle. L'homme tout entier, avec toutes ses forces, corporelles et spirituelles, est fait pour travailler, non sans peine, pour se réjouir, pour espérer et pour aimer ; et il ne serait pas homme s'il n'était à la fois chair et sang.

Mais au lieu d'être esclave des passions de son cœur, l'homme doit glorifier Dieu dans son corps. Qu'il soumette donc les forces de son corps à la domination de son esprit : mieux vaut, en effet, entrer dans le Royaume mutilé ou boiteux que d'avoir deux pieds ou deux mains et d'être jeté au feu éternel »³⁸.

จงพักผ่อนบนคำสัญญาที่จะได้พบพระเจ้า³⁷ ในระยะเวลาอันสั้น หรือภายในช่วงชีวิตบนโลกนี้ของเรา เมื่อทำได้เช่นนี้จึงจะประสบความสำเร็จ จงจับตามองพระคริสต์ สิ่งที่อยู่เหนือกระบวนการภายในที่สามารถทำให้เกิดมลภาพในจิตนาการก็จะเกิดขึ้น หัวใจ ความรัก ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ความเป็นมนุษย์ก็ยังคงดำรงอยู่ แต่พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านั้นในมนุษย์

พระวรสารไม่ได้นำไปสู่ลัทธิเจตนิยม พระเจ้าเสด็จลงมาอยู่ในเนื้อหนังของเรา พระองค์ผู้ทรงเรียกเรามาในความเป็นตัวตนทั้งหมด พระวรสารดำรงอยู่ทั้งในร่างกายและจิตใจ ไม่ใช่แต่เฉพาะความสามารถทางจิตหรือสติปัญญา อย่างที่เรามักจะเชื่อกัน ดังนั้น เราจึงต้องระมัดระวังกับความเป็นตัวตนทั้งหมดและกับอิสรภาพของร่างกาย

"ด้วยสภาพร่างกายของมนุษย์ มนุษย์คือบทสรุปของจักรวาลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ และเป็นสุดยอดของชีวิตในโลก ในตัวของมนุษย์มีธาตุประกอบต่าง ๆ ของโลกวัตถุ และทุกสิ่งที่มีชีวิตบนแผ่นดินได้พบกับผลงานที่สำเร็จแล้วของพระองค์ และสามารถสรรเสริญพระผู้สร้างโดยอิสระ มนุษย์ต้องส่งต่อความผาสุกแก่โลกต่อไป

มนุษย์ไม่ได้เพียงแต่อยู่ในโลกเท่านั้น ตามที่เขาได้รับการสร้างขึ้นมา เขาไม่เพียงปฏิบัติและกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยกำลังจิตใจของตนเท่านั้น แต่แสดงออกทางร่างกายตนเองด้วย โดยตัวเขาเองที่เข้าไปมีสัมพันธ์กับผู้อื่นและมีการสนทนากับผู้อื่น เหมือนสิ่งสร้างของพระเจ้าที่มีร่างกายซึ่งโดยตัวเขานั้นดี มนุษย์ต้องให้ความเคารพและรับผิดชอบต่อร่างกายของเขาด้วยตลอดไป และต้องมากยิ่งขึ้นในกระแสเรียกส่วนบุคคล เป็นมนุษย์ทั้งครบด้วยพลังทั้งหมดของเขา ถึงแม้จะมีความยากลำบากต่าง ๆ ทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจที่ได้รับการสร้างมาเพื่อที่จะทำงานเพื่อที่จะทำตัวเองให้สำเร็จ เพื่อที่จะหวังและเพื่อที่จะรัก กล่าวคือเขาจะไม่เป็นมนุษย์เลย หากเขาไม่มีเลือดไม่มีเนื้ออยู่ในตัว

แต่แทนที่จะเป็นทาสกิเลสตัณหาในหัวใจ มนุษย์ต้องเห็ดพระเกียรติพระเจ้าในร่างกายของตน เขาต้องก้าวร้าวกำลังฝ่ายกายให้สยบต่ออำนาจฝ่ายจิตใจได้ ดังนั้นการเข้าไปในพระอาณาจักร อย่างผู้ที่ถูกตัดแขนตัดขาหรือเป็นคนพิการ ย่อมดีกว่าที่จะมีแขนขาครบ แต่ถูกโยนทิ้งลงไปในไฟนรก"³⁸

Une bonne part de l'énergie de l'homme s'use à tenter de vivre la plénitude affective. L'homme est à la recherche ardente d'une intimité avec d'autres êtres. Et sa recherche le pousse à désirer des relations humaines sans barrière aucune, une communication sans retenue. L'intimité apparaît comme un but sans lequel il n'y aura pas de bonheur terrestre, et son image s'auréole comme aucune autre.

Toute descente en soi-même conduit à constater que chaque relation d'intimité, même chez le couple le plus uni, suppose des limitations. Au-delà, une solitude humaine. Qui se refuse à cet ordre de la nature connaît la révolte, suite de son refus.

Le consentement à cette solitude fondamentale ouvre un chemin de paix et, pour le chrétien, permet de découvrir une dimension inconnue de la relation avec Dieu. Consentir à cette part de solitude, condition de toute vie humaine, stimule l'intimité avec celui qui nous arrache à la solitude accablante de l'homme face à lui-même.

Dire au Christ « je t'aime » nous suggère de lui manifester notre intention dans un geste, un acte, sinon la parole demeure lettre morte. Pour lui, à chaque combat, briser en nous ce qui doit l'être, quitte à en être marqués momentanément dans nos forces vives. Et l'intimité avec lui comblera nos solitudes, désormais peuplées. Avec lui, elle sera communion et soutiendra une foi capable de transporter des montagnes.

มนุษย์ได้ใช้พลังงานส่วนสำคัญในตัวเพื่อพยายามดำเนินชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก มนุษย์พยายามแสวงหาความใกล้ชิดกับผู้อื่นอย่างแรงกล้า และการแสวงหานั้นผลักดันให้เขาปรารถนาสัมพันธ์กับมวลมนุษย์โดยปราศจากการกีดกันใด ๆ เป็นการสื่อสารที่ปราศจากการยับยั้ง ความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นดังจุดมุ่งหมาย ที่หากไม่เกิดขึ้นแล้ว ก็จะไม่มีความสุขบนโลก และภาพของความใกล้ชิดก็เปล่งรัศมีอย่างที่ไม่มียิ่งใดอื่นเป็นได้

การย้อนมาพิจารณาตนเองทั้งครบจะทำให้เราตระหนักได้ว่าความสัมพันธ์ใกล้ชิด แม้แต่ในชีวิตคู่ที่ผูกพันกันมากที่สุด ก็ยังน่าจะมีขอบเขต โดยอีกด้านหนึ่งคือความโดดเดี่ยวของมนุษย์ ผู้ใดที่ปฏิเสธกฎธรรมชาตินี้ก็จะรู้สึกคับแค้นกับความคิดของตน

การยอมรับความโดดเดี่ยวพื้นฐานนี้เป็นการเปิดเส้นทางสันติภาพ และสำหรับคริสตชน จะทำให้ค้นพบมิติใหม่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า การยอมรับความโดดเดี่ยวส่วนนี้ ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการดำรงชีวิตมนุษย์ทั้งมวล จะกระตุ้นความสัมพันธ์กับพระองค์ผู้ทรงจุดเราออกมาจากความโดดเดี่ยวที่บ้านทอนมนุษย์เมื่อต้องเผชิญหน้ากับตนเอง

การกล่าวกับพระองค์ว่า "ลูกรักพระองค์" ทำให้เราเกิดความคิดที่จะแสดงความตั้งใจของเราผ่านทางท่าทางและการกระทำ มิเช่นนั้นแล้ว คำพูดก็จะเป็นเพียงความหมายใด ๆ สำหรับพระองค์แล้ว ในการต่อสู้แต่ละครั้ง พระองค์ต้องหักล้างที่จำเป็นต้องหักในตัวเรา โดยอาจจะมีแผนปรากฏอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ในพลังการกระทำสิ่งต่าง ๆ ของเรา และความสัมพันธ์กับพระองค์จะเติมเต็มเรา เราจะไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป ความสนิทสัมพันธ์กับพระองค์จะเป็นความเป็นหนึ่งเดียวกัน และจะคำจูนความเชื่อซึ่งสามารถเคลื่อนย้ายภูเขาได้

Une pleine humanité

Aujourd'hui, certains ne saisissent plus l'appel évangélique à quitter femme, maisons, enfants³⁹. Ils se réfèrent alors à un désir d'humanisme intégral – que personne ne refuse à personne –, comme s'il n'y avait pas une pleine humanité possible dans la chasteté et, qui plus est, un rayonnement du Christ transfiguré humanisant en nous ce qui, sans lui, demeurerait endurci, fermé, inaccessible.

Ce qui qualifie le chrétien, c'est d'être pleinement humanisé. Dès qu'il découvre qu'une option spirituelle le déshumanise, à lui d'opérer les rétablissements indispensables, quel que soit son âge.

Le Christ est-il contesté, comme s'il ne pouvait plus donner la force de réactualiser le oui prononcé au jour de l'engagement ?

De même que, dans l'amitié, tout dépassement grandit l'homme, de même, dans le célibat, l'amitié de Dieu grandit l'homme.

Ne seraient-ils pas entièrement hommes, seraient-ils moins humains, ceux qui, à travers le célibat vécu pour le Christ et pour lui seul, sont appelés à une ouverture sans limites, à une compréhension combien humaine de chaque situation, de chaque prochain ?

Pourquoi ce trouble parmi les chrétiens ?

O Eglise du Christ, deviendrais-tu le lieu sécularisé de l'atonie spirituelle, le lieu terne des conformismes mondains, vidé des signes de la rencontre avec le Ressuscité, un sel sans saveur ?

ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

ในปัจจุบันนี้มนุษย์บางคนไม่ได้สำนึกถึงเสียงเรียกของพระวรสาร ให้ละทิ้งภรรยา บ้านเรือนและบุตรธิดา³⁹ พวกเขาจึงยึดมั่นติดมั่นกับแรงปรารถนาทั้งหมดของความเป็นมนุษย์ — ที่ไม่มีใครปฏิเสธใคร - รวากับว่าจะไม่สามารถมีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในการถือพรหมจรรย์ได้ และยิ่งกว่านั้น ประกายรัศมีเจิดฉายของพระคริสต์ผู้ทรงจำแลงพระวรกายเป็นมนุษย์ในตัวเรา ซึ่งหากปราศจากพระองค์แล้ว ประกายรัศมีเจิดฉายเหล่านั้นก็จะกลับกลายเป็นสิ่งที่แข็งแกร่ง ปิดกั้น และไม่สามารถเข้าถึงได้

สิ่งที่แสดงคุณสมบัติของความเป็นคริสตชน คือการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เมื่อเขาพบว่าการเลือกทางจิตวิญญาณทำให้เขาไม่มีความเป็นมนุษย์ เขาจำเป็นที่จะต้องจัดการให้กลับคืนมาเหมือนเดิม ไม่ว่าเขาจะอยู่ในวัยไหนก็ตาม

พระคริสต์เองก็ทรงได้รับการต่อต้านมิใช่หรือ รวากับว่าพระองค์จะไม่สามารถให้พลังที่จะทำให้การเปล่งถ้อยคำตอบรับในวันปฏิญาณเป็นจริงได้อีกแล้ว

เช่นเดียวกับการฟันฝ่าสิ่งต่างๆ ในเรื่องของมิตรภาพทำให้มนุษย์เติบโตขึ้น ในชีวิตพรหมจรรย์ก็เช่นกัน มิตรภาพของพระเจ้าจะทำให้มนุษย์เติบโตขึ้น

บุคคลที่ดำเนินชีวิตถือโลดเพื่อพระคริสต์และเพื่อพระองค์เพียงผู้เดียว พวกเขาได้รับการเรียกมาสู่การเปิดกว้างอันไร้ขีดจำกัด สู่ความเข้าใจในแต่ละสถานการณ์ ในเพื่อนพี่น้องแต่ละคน ด้วยความเป็นมนุษย์ที่น้อยกว่าผู้อื่นหรือ พวกเขาไม่ได้เป็นมนุษย์เต็มตัวหรือ เขามีความเป็นมนุษย์น้อยไปหรือ

เพราะเหตุใดจึงเกิดมีปัญหานี้ในหมู่คริสตชน

โอ พระศาสนจักรของพระคริสต์ ถ้าเจ้าจะกลายเป็นสถานที่ของรัฐโลก ซึ่งขาดพลังทางจิตวิญญาณ กลายเป็นสถานที่ที่มัวหมองเนื่องจากการปฏิบัติตามธรรมเนียมแบบโลกโดยปราศจากเครื่องหมายของการพบพระผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ เป็นดังเกล็ดที่ปราศจากกระดูกหรือ

Deviendrais-tu une image figée et stéréotypée de la communauté chrétienne, un lieu où l'homme ne serait plus appelé à un dépassement exigeant et audacieux, pour dire aux hommes ses frères, à travers un acte concret de sa vie, son attente de l'événement de Dieu, et les assurer de la certitude d'une présence, celle du Ressuscité ?

Deviendrais-tu le lieu où l'homme serait incapable d'accueillir, de communiquer le Christ à l'homme d'aujourd'hui, et de vivre l'Evangile dans sa fraîcheur ?

Deviendrais-tu le lieu des fractionnements en tendances multiples, le lieu où le pluralisme se mue en dispersion ou en simple coexistence ? Le Christ trouvera-t-il encore la foi sur la terre⁴⁰ si le pluralisme va à l'encontre de l'unanimité ?

ถ้าเจ้าจะกลายเป็นภาพลักษณ์ของชุมชนชาวคริสต์ที่ตายตัวและมีรูปแบบเดิม ๆ ถ้าเจ้าจะกลายเป็นสถานที่ซึ่งมนุษย์ไม่ได้รับการเรียกมาสู่ความหลุดพ้นโดยพันธอูปลรรคอันยากเย็นและห้าวหาญ เพื่อที่จะได้บอกกับพี่น้องและเพื่อนมนุษย์ว่าเขากำลังรอดอยเหตุการณ์จากพระเจ้า และทำให้พวกเขาเชื่อมั่นในการประจักษ์ของพระผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ โดยผ่านทางภาระทำจริงแท้ในชีวิต

ถ้าเจ้าจะกลายเป็นสถานที่ซึ่งมนุษย์ไร้ความสามารถที่จะต้อนรับพระคริสต์และถ่ายทอดเรื่องราวของพระองค์ให้แก่เพื่อนมนุษย์ในปัจจุบัน และไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามพระวรสารด้วยความสดชื่น ไซ้ใหม่

ถ้าเจ้าจะกลายเป็นสถานที่แห่งความแตกแยก ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นสถานที่ซึ่งความหลากหลายกลับกลายเป็นการกระจัดกระจาย หรือเพียงแค่อยู่ร่วมกันแบบแกน ๆ เท่านั้น พระคริสต์จะทรงพบความเชื่อบนแผ่นดินนี้อีกไหม ⁴⁰ หากว่าความแตกต่างหลากหลายขัดกับความเป็นหนึ่งเดียวกัน

EXERGUE

1. Au début du siècle, on définissait le pluralisme «doctrine qui interdit la recherche de l'unité et des lois universelles». Cette définition s'est transformée. Aujourd'hui, on entend davantage par pluralisme la coexistence d'une diversité de tendances.

Poursuivi comme un but en soi, le pluralisme aboutit au relativisme et, dans l'ordre de la vie de l'Eglise, ne conduit pas à l'unité organique du Corps du Christ. Pris en lui-même, dans le domaine de l'œcuménisme, il pourrait même prêter à illusion, comme si la coexistence pacifique de communautés signifiait unité visible et fraternelle dans la charité du Christ.

2. Luc 18.8

3. Actes 4.32

UNANIMITÉ DANS LE PLURALISME

N.B. Le présent livre, dont un fragment est souvent lu au conseil du soir, actualise la *Règle de Taizé*. Avec elle, il exprime les lignes de force de notre vocation, aussi reprend-il quelques citations essentielles de *Vivre l'Aujourd'hui* de Dieu et *Dynamique du Provisoire*.

1. Epéhsiens 5.14

2. Romains 4.18

3. Voir par exemple Jean XXIII, *Encyclique Mater et Magistra*.

เชิงอรรถ

1. เมื่อตอนต้นศตวรรษนี้ มีการจำกัดความ พหุนิยมว่าเป็น "แนวคิดที่ห้ามการแสวงหาเอกภาพและกฎสากล" แต่คำจำกัดความนี้ได้เปลี่ยนไปแล้วปัจจุบันเรามักเข้าใจคำว่า พหุนิยมว่า เป็นการอยู่ร่วมกันของแนวความคิดที่หลากหลายมากกว่า

หากพหุนิยมได้กลายเป็นจุดมุ่งหมายในตัวเองของการแสวงหา ก็จะนำไปสู่สัมพัทธนิยม และในส่วนที่เกี่ยวกับชีวิตของพระศาสนจักร พหุนิยมก็ไม่ได้นำไปสู่เอกภาพของส่วนต่าง ๆ ในพระกายของพระคริสต์ ส่วนในเรื่องของคริสตสัมพันธ์ พหุนิยมเองก็อาจกลายเป็นภาพลวงได้ราวกับว่าการอยู่ร่วมกันอย่างสงบของประชาคมนั้นหมายถึงเอกภาพที่มองเห็นและเป็นพี่น้องกันในความรักของพระคริสต์

2. ลูกา 18.8

3. กิจการอัครสาวก 4.32

ความเป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย

ป.ล. หนังสือเล่มนี้ ที่มักมีการนำส่วนหนึ่งไปอ่านในการประชุมตอนค่ำ ทำให้กฎของเทเซ (*La Règle de Taizé*) ได้รับการปฏิบัติจริง ซึ่งเมื่อนำมาใช้ร่วมกันแล้ว หนังสือเล่มนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญแห่งพลังกระแสน้ำของเร และยังได้มีการนำคำอ้างอิงสำคัญจากหนังสือ *Vivre l'Aujourd'hui de Dieu* และ *Dynamique du Provisoire* มาใช้ด้วย

1. เอเฟซัส 5.14

2. โรม 4.18

3. ดูตัวอย่างในพระสมณสาส์น *Mater et Magistra* ของพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23

4. Théophile d'Antioche, repris dans le discours de clôture du Concile.
5. Le cardinal Marty, archevêque de Paris.
6. Réciprocité en particulier entre ministère, laïcat et vie dite « religieuse ».
7. Ezéchiel 36.26
8. Marc 12.31
9. Matthieu 7.9
10. Religieuses ou membres d'Instituts séculiers.
11. Voir Luc 24.13-35
12. Jean 12.24
13. Matthieu 13.31-32
14. Charles de Foucauld.
15. Ephésiens 4.9
16. Schéma XIII, texte préparatoire.
17. Colossiens 3.12
18. Marc 9.24
19. Matthieu 8.5-13
20. Luc 9.1-10
21. Saint Augustin, *Epistola* 54.
22. Matthieu 11.25
23. 2 Pierre 1.19
24. Galates 5.1
25. Matthieu 16.19
26. 1 Timothée 3.

4. พระสังฆราชเทโอฟิลแห่งอันท็อก ได้กล่าวไว้ในสุนทรพจน์ปิดการประชุมสังคายนา
5. พระคาร์ดินัล มาร์ตี พระสังฆราชแห่งกรุงปารีส
6. การช่วยกันและกัน ระหว่างพระสงฆ์ ฆราวาส และชีวิตที่เรียกได้ว่าเป็น "นักบวช"
7. เอเธเคียล 36.26
8. มาระโก 12.31
9. มัทธิว 7.9
10. นักบวชหรือสมาชิกของสถาบันฆราวาส
11. ดุที่ลู่กา 24.13-35 12. ยอห์น 12.24 13. มัทธิว 13.31-32
14. นักบุญชาร์ล เดอ ฟุโกลด์ (ภานักบวชคณะภราดาน้อยของพระเยซูเจ้า)
15. เอเฟซัส 4.9
16. ฉบับร่างที่ 13
17. โคโลสี 3.12
18. มาระโก 9.24
19. มัทธิว 8.5-13
20. ลูกา 9.1-10
21. จดหมายของนักบุญเอากุสตินฉบับที่ 54
22. มัทธิว 11.25
23. 2 เปโตรฉบับที่ 1.19
24. กาลาเทีย 5.1
25. มัทธิว 16.19
26. 1 ทิโมธี 3.16

- 27. Jean 20.19-23
- 28. Genèse 4.9
- 29. Psaume 120.6-7
- 30.1 Jean 5.20
- 31. Voir Ezéchiel 37.1-14
- 32. Matthieu 16.19
- 33. Actes 4.32 34. Voir Hébreux 11.8
- 35. 2 Corinthiens 12.9
- 36. Schéma XIII, texte préparatoire.
- 37. Matthieu 5.8
- 38. Schéma XIII, texte préparatoire.
- 39. Marc 10.29 et Luc 14.26
- 40. Luc 18.8

27. ยอห์น 20.19-23
28. ปฐมกาล 4.9
29. สดุดี 120.6-7
30. 1 ยอห์น 5.20
31. ดุเอเลเคียล 37.1-14
32. มัทธิว 16.19
33. กิจการอัครสาวก 4.32
34. ดุฮีบรู 11.8
35. 2 โครินธ์ 12.9
36. ฉบับร่างที่ 13
37. มัทธิว 5.8
38. ฉบับร่างที่ 13
39. มาระโก 10.29 และ ลูกา 14.26
40. ลูกา 18.8

ภาควิเคราะห์

บทนำภาควิเคราะห์

ในภาคการวิเคราะห์นี้ ผู้แปลได้รวบรวมปัญหาหลักที่พบในการแปลความเรียงเชิงปรัชญา-ศาสนาเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย (Unanimité dans le pluralisme) ทั้งในระดับการทำความเข้าใจต้นฉบับ และการถ่ายทอดเป็นภาษาไทย โดยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็นสามบท ตามลักษณะปัญหาที่เกิดขึ้นดังนี้

บทที่หนึ่งเป็นเรื่องความรู้เสริม ผู้แปลจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องคริสต์ศักราชและปรัชญาที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้เข้าใจสาระ และความหมายแฝง ที่อยู่นอกเหนือจากบริบทในเนื้อเรื่องได้ชัดเจนขึ้น

บทที่สองเป็นการวิเคราะห์คำศัพท์เฉพาะทางศาสนาที่มีเป็นจำนวนมาก เพื่อให้เข้าใจความหมายที่แท้จริง และนำคำศัพท์เหล่านี้ไปใช้ในบริบทต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ส่วนบทสุดท้ายเป็นการวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็นสองประเด็น ประเด็นแรกเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของงานเขียนทางศาสนาที่ผู้เขียนมักนำข้อความจากพระคัมภีร์มาอ้างอิงเสมอ ผู้แปลจึงจำเป็นต้องอธิบายความหมายประกอบเพิ่มเติมสำหรับผู้อ่านทั่วไป ส่วนในประเด็นที่สองเป็นการวิเคราะห์วรรณศิลป์เรื่องภาษาภาพพจน์ต่าง ๆ ในงานเขียนนี้

ทั้งนี้ผู้แปลได้รวบรวมตัวอย่าง ปัญหา และแนวทางแก้ไขต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันในบทวิเคราะห์ทั้งสามบทดังกล่าว ซึ่งบทวิเคราะห์ทั้งหมดนี้คงจะเป็นประโยชน์

ต่อผู้สนใจงานแปลด้านปรัชญา-ศาสนาบ้าง